

“Brutální hry, nebezpeční draci... třaskavé sexuální napětí.”

– JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

ČTVRTÉ KRIDLO

REBECCA YARROS

FRAGMENT

Čtvrté křídlo – s bonusovou kapitolou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Čtvrté křídlo – s bonusovou kapitolou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

REBECCA YARROS

přeložila Pavla Kubešová

FRAGMENT

Čtvrté křídlo je strhující dobrodružná fantasy odehrávající se v brutálním a soutěživém prostředí vojenské akademie dračích jezdců. Obsahuje prvky jako válka, bitvy, zápasy, nebezpečné situace, krev, násilí, zranění, smrt, otrava, vulgarismy a sex. Pokud jste na některý z těchto elementů citliví, prosím, vezměte jejich přítomnost na vědomí a vstupte do Basgiathské válečné akademie.

Aaronovi.

Mému vlastnímu Kapitánovi Amerika.

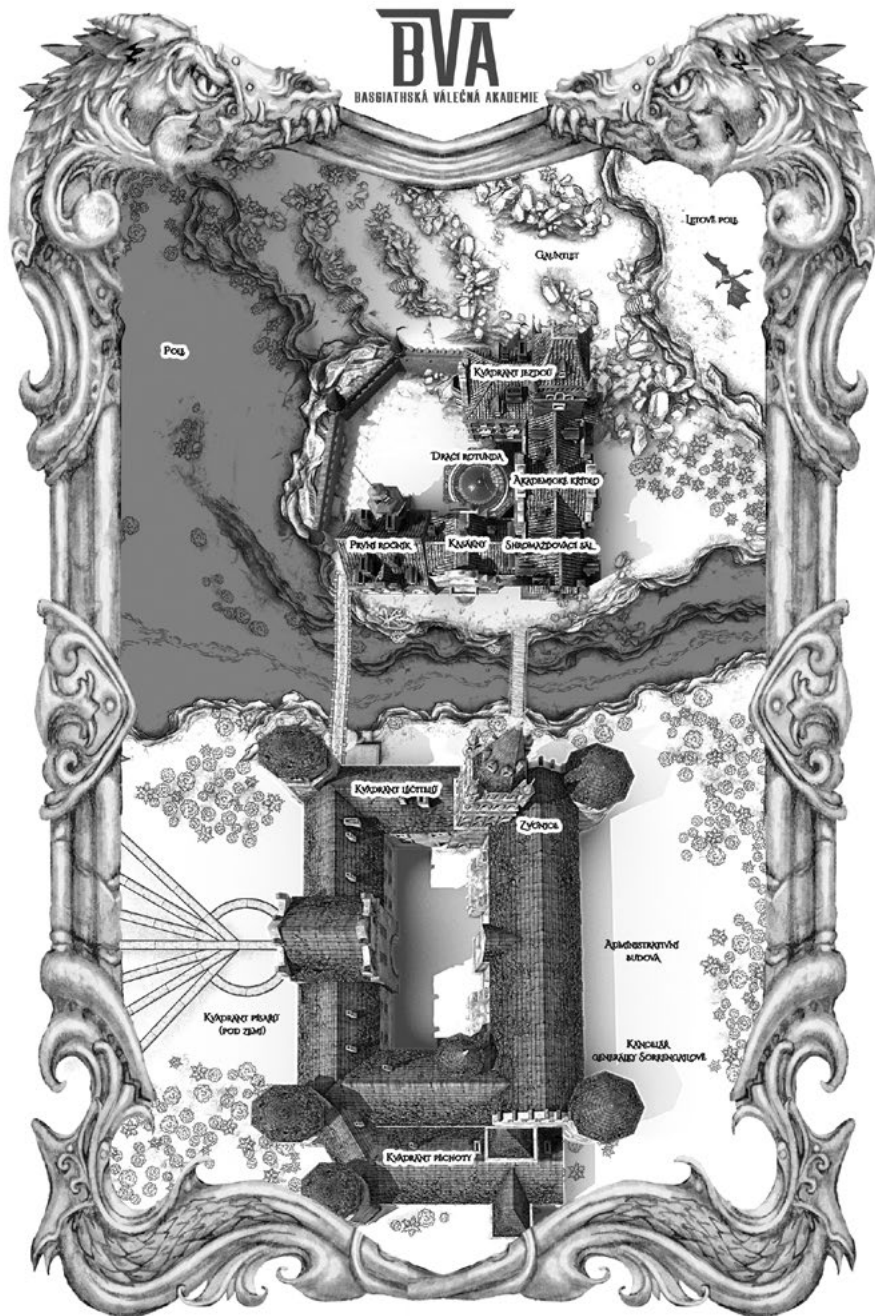
*Skrze vzestupy a pády, posuny,
nejjasnější výšiny, nejtemnější hlubiny
jsme to vždycky byli ty a já, chlapče.*

Ať žijí umělci.

To vy máte v rukou moc měnit svět.

BVA

BASBIATSKÁ VALEČNÁ AKADEMIE

*Následující text věrně převeďla z navarrštiny do moderního jazyka
Jesinia Neilwartová, správkyň kvadrantu písařů ve válečné akademii
v Basgiathu. Všechny události jsou pravdivé a jména všech
postav byla zachována k počtě odvahy těch, kteří padli.
Nechť jsou jejich duše poručeny Malekovi.*

Ztratil-li drak svého jezdce, je to tragédie.

Přijde-li jezdec o svého draka, nepřežije.

– KODEX DRAČÍHO JEZDCE, ČLÁNEK JEDNA, ODDÍL JEDNA

KAPITOLA JEDNA

Během Dne branné povinnosti vždycky zemře nejvíc lidí. A možná právě proto je dnes ráno obzvlášť krásný úsvit – vím totiž, že může být můj poslední.

Utáhnu si popruhy plátěného tlumoku a těžkým krokem se vydám vzhůru po širokém schodišti kamenné pevnosti, kterou nazývám svým domovem. Než dorazím do chodby, která vede ke kanceláři generálky Sorrengailové, hoří mi plíce a sotva lapám po dechu. To je výsledek šesti měsíců intenzivního fyzického výcviku – s patnáctikilovým tlumokem na zádech stěží vyšplhám šest ramen schodiště.

Jsem naprosto k ničemu.

Tisíce dvacetiletých, kteří čekají před branou na vstup do služby ve zvoleném kvadrantu, jsou ti nejchytřejší a nejsilnější v Navaře. Od narození se stovky z nich připravovaly, aby mohly vstoupit do kvadrantu jezdců, a dostaly tak šanci zařadit se mezi elitu. Já na to měla přesně půl roku.

Strážci s obličejí bez výrazu, kteří lemují širokou chodbu na vrcholu schodiště, se vyhybají mému pohledu, což ovšem není nic nového. Skutečnost, že mě ignorují, je pro mě vlastně ta nejlepší možnost.

Válečná akademie v Basgiathu neoplývá laskavostí vůči... no, vůči nikomu, ani vůči těm, jejichž matky to tu mají na povel.

Každý navarrský důstojník, ať už se rozhodl stát se léčitелеm, písařem, pěšákem či jezdcem, je uvnitř těchto krutých zdí po tři roky formován a broušen k dokonalosti, aby se stal zbraní a ochránil naše hornaté hranice před násilnými pokusy o invazi ze strany království Poromiel a jeho jezdců na gryfech. Slabí tu nepřežijí, zvlášť ne v kvadrantu jezdců. Draci se o to postarají.

„Posíláš ji na smrt!“ Skrz silné dřevěné dveře generálčiny kanceláře zahřmí známý hlas a já zalapám po dechu. Na celém kontinentu existuje jen jediná žena, která je natolik hloupá, aby zvýšila hlas na generálku, ale ta by právě teď měla být s Východním křídlem na hranici země. *Mira*.

Z kanceláře se ozve tlumená odpověď a já se natáhnu po klíce.

„To nemůže přežít,“ vykřikne Mira, zrovna když s úsilím otevírám těžké dveře. Váha mého tlumoku se přesune dopředu a málem mě strhne k zemi. *Zatraceně*.

Generálka, která sedí za svým stolem, zakleje a já, abych udržela rovnováhu, se zachytím opěradla karmínové čalouněné pohovky.

„Krucinál, mami, vždyť si neporadí ani s vlastním tlumokem,“ vyštěkne Mira a přispěchá mi na pomoc.

„Jsem v pořádku!“ S tvářemi hořícími ponížením se přinutím narovnat. Je zpátky sotva pět minut a už se mě snaží zachránit. *Protože ty potřebuješ zachránit, ty blázne*.

Tohle nechci. S tím zatraceným kvadrantem jezdců nechci mít absolutně nic společného. Ne že bych si přála zemřít, to ne, ale bylo by lepší, kdybych u přijímací zkoušky do Basgiathu propadla a šla s většinou odvedenců rovnou do armády. Ale s tlumokem si poradím. I sama se sebou.

„Á, Violet.“ Zatímco mě silnými rukama popadne za ramena, hnědými očima si mě ustaraně prohlíží.

„Ahoj, Miro.“ Koutky úst mi zacukají úsměvem. Možná se přišla jen rozloučit, ale já jsem moc ráda, že po letech sestru zase vidím.

Oči jí zjihnou a stiskne mi ramena, jako by mě chtěla vtáhnout do náruče, ale nakonec couvne, otočí se a postaví se vedle mě, čelem k naší matce. „To nemůžeš udělat.“

„Už jsem to udělala.“ Máma pokrčí rameny, až se tím pohybem zavlní její přiléhavá černá uniforma.

Pohrdavě si odfrknu. Tolik k naději na omilostnění. Ne že bych někdy předpokládala, nebo dokonce doufala, že se mi dostane milosrdenství od ženy, která se proslavila jeho nedostatkem.

„Tak to zruš,“ vybuchne Mira. „Odmala se připravovala na to, že se stane písarkou. Nebyla vychována k tomu, aby byla jezdkyň.“

„No, ona rozhodně není ty, že ne, poručice Sorrengailová?“ Máma se rukama opře o neposkvrněnou desku svého psacího stolu, mírně se nakloní dopředu, vstane a prohlédne si nás přimhouřenýma, hodnotícíma očima, které připomínají oči draků vyřezaných do masivních noh nábytku. Nepotřebuju ovládat zakázanou schopnost čtení myšlenek, protože i bez ní přesně vím, co vidí.

V šestadvaceti letech je Mira mladší verzí naší matky. Je vysoká a má silné, svalnaté tělo vypracované roky soubojů a stovkami hodin strávených na dračím hřbetě. Kůže jí prakticky září zdravím a zlatohnědé vlasy má ostříhané nakrátko stejně jako máma. Ale není to jen tou podobou. Má v sobě i stejnou samolibost, stejné neochvějné přesvědčení, že patří na oblohu. Je skrz naskrz jezdkyň.

Je vším, čím já nejsem, a matčino nesouhlasné zakroucení hlavou mi říká, že si je toho vědoma. Jsem příliš malá. Příliš křehká. Těch pár křivek, kterými se pyšní moje tělo, by měly být svaly, ale nejsou, a díky tomu si připadám až nepříjemně zranitelná.

Matka se vydá k nám. V magickém světle, které se mihotá v nástěnných svícnech, se jí lesknou naleštěné černé boty. Zvedne konec mého dlouhého copu, podívá se na místo u ramen, kde hnědá přechází do ocelově stříbrné, odfrkne si a zase ho pustí. „Bledá kůže, bledé oči, bledé vlasy.“ Její pohled vysaje mé sebevědomí až do morku kostí, a tak mi nezbývá než ho předstírat. Zvednu bradu a udržuju s ní oční kontakt. „Jako by tě ta horečka zbavila nejenom síly, ale i veškeré barvy.“ V očích se jí zablýskne smutek a nakrčí čelo. „Říkala jsem mu, aby tě nezavíral do té knihovny.“

Není to poprvé, co slyším, jak proklíná horečku, která ji málem zabila, když mě čekala, anebo knihovnu, kterou táta učinil mým druhým domovem, jakmile matku převedeli sem do Basgiathu jako instruktorku a on se tu stal písařem.

„Já tu knihovnu miluju,“ namítnu. Už je to víc než rok, co se jeho srdce s konečnou platností zastavilo, a archiv je dosud jediným místem, kde se v téhle ohromné pevnosti cítím jako doma, jediným místem, kde dosud vnímám otcovu přítomnost.

„Mluvíš jako dcera písaře,“ řekne máma tiše a já vidím tu ženu, jakou byla, dokud otec žil. Mírnější. Laskavější... aspoň vůči své rodině.

„Já *jsem* dcerou písaře.“ Moje záda se rozkřičí bolestí, a tak nechám tlumok sklouznout z ramen, odložím ho na zem a poprvé se za dobu, co jsem opustila svůj pokoj, pořádně nadechnu.

Máma zamžiká. Ta mírnější žena je rázem pryč a zůstane jen generálka. „Jsi dcera jezdčyně, je ti dvacet let a dnes je Den branné povinnosti. Dovolím ti dokončit studium, ale jak jsem ti řekla minulé jaro, nebudu sledovat, jak jedno z *mých* dětí vstupuje do kvadrantu písařů, Violet.“

„Protože písaři jsou oproti jezdcům bezvýznamní?“ zabručím, přestože moc dobře vím, že jezdci jsou na vrcholu společenského i vojenského žebříčku. Napomáhá tomu i skutečnost, že draci, s nimiž jsou spjatí, jen tak pro zábavu spalují lidi.

„Ano!“ Její obvyklá vyrovnanost se na moment vytratí. „A jestli se dnes odvážíš vkročit do tunelu vedoucího ke kvadrantu písařů, vytáhnou tě odtamtud za ten tvůj směšný cop a osobně tě postavím na lávku.“

Sevře se mi žaludek.

„Táta by to tak nechtěl!“ namítne Mira, až se jí po krku rozlije ruměnec.

„Vašeho otce jsem milovala, ale teď je mrtvý,“ pronese máma, jako by hlásila počasí. „Pochybuj tedy, že ještě vůbec něco chce.“

Ostře se nadechnu, ale mlčím. Hádat se s ní mi nijak nepomůže. Nikdy nevyslyšela jedinou moji prosbu a dnešek nebude výjimkou.

„Poslat Violet do kvadrantu jezdců se rovná trestu smrti.“ Vypadá to, že se Mira nehodlá jen tak vzdát. Při hádkách s mámou se *nikdy* nevzdává a mě deptá, že máma si jí za to váží. To je ale dvojí metr! „Není dost silná, mami! Letos už si zlomila ruku a každý druhý týden si něco zvrtné. Navíc není dost vysoká, aby nasedla na draka dost velkého na to, aby ji během bitvy udržel naživu.“

„Vážně, Miro?“ Zatraceně. Sbalím ruce v pěst, až si zaryju nehty do dlaní. Vědět, že mé šance na přežití jsou minimální, je jedna věc. Ale dovolit sestře, aby mi moje nedostatky vmetla do tváře, je věc druhá. „Ty tvrdíš, že jsem *slabá*?“

„Ne.“ Mira mi stiskne ruku. „Jen... křehká.“

„To není o nic lepší.“ Draci si nevytvářejí pouto s *křehkými* ženami. Spalují je.

„Takže je malá.“ Máma si mě prohlédne od hlavy k patě a krátce se zdrží u široké, přepásané krémové halenky a kalhot, které jsem si vybrala pro svou potenciální popravu.

Odfiknu si. „To teď budeme vyjmenovávat všechny moje chyby?“
„Nikdy jsem neřekla, že je to chyba.“ Máma se otočí k sestře.
„Miro, Violet se každé dopoledne vypořádává s větším množstvím bolesti než ty za celý týden. Pokud je některé z mých dětí schopné přežít v kvadrantu jezdců, je to ona.“

Povytáhnou obočí. To znělo až přílišně moc jako kompliment, ale u mámy člověk nikdy neví.

„Kolik kandidátů na jezdce umírá v Den branné povinnosti, mami? Čtyřicet? Padesát? Nemůžeš se snad dočkat, až pohřbíš další dítě?“ zavrčí Mira.

Zachvěju se. Díky mámině schopnosti ovládat bouři, kterou projevuje prostřednictvím svého draka Aimsira, v místnosti prudce klesne teplota.

Při vzpomínce na bratra se mi sevře hrud'. Za těch pět let, co Brennan spolu se svým drakem zahynul při snaze potlačit tyrorskou vzpouru na jihu, se jeho jméno neodvážil nikdo vyslovit.

Mě máma toleruje a Miru respektuje, ale Brennana milovala.

Táta taky. Záhy po Brennanově smrti ho začaly trápit bolesti na hrudi.

Máma zatne zuby a při pohledu na Miru její oči hrozí odploutou.

Sestra polkne, ale ani na moment neuhne očima stranou.

„Mami,“ začnu. „Ona to tak nemyslela...“

„Vy–pad–ní, poručice.“ V mrazivé kanceláři doprovázejí mámina slova jemné obláčky páry. „Dřív, než nahlásím, že jsi bez dovolení opustila svoji jednotku.“

Míra se postaví do pozoru, pokývne, udělá čelem vzad a beze slova odkráčí ke dveřím, jen cestou ven hrábne po svém malém batohu.

Poprvé za několik posledních měsíců zůstanu s mámou sama.

Zahledí se mi do očí, a když se zhluboka nadechne, teplota v místnosti zase stoupne. „U přijímacích zkoušek jsi v rychlosti a hbitosti patřila mezi nejlepší. Povedeš si dobře. Všichni Sorrengailové si vedou dobře.“ Hřbety prstů mi přejede po tváři, ale sotva se přitom dotkne mé kůže. „Tolik se podobáš svému otci,“ zašeptá, než si odkašle a o několik kroků couvne.

Hádám, že za emocionální dostupnost se žádné ocenění neuděluje.

„Příští tři roky se k tobě nebudu hlásit,“ oznámí mi a posadí se na okraj stolu. „Jelikož jsem velící generálkou Basgiathu, budu tvou nejvyšší nadřízenou.“

„Já vím.“ Vzhledem k tomu, že se ke mně příliš nehlásí ani za jiných okolností, mě zrovna tohle trápí ze všeho nejvíce.

„Jen proto, že jsi moje dcera, se ti nebude dostávat žádného zvláštního zacházení. Pokud něco, tak po tobě půjdou tvrději, aby tě donutili dokázat, že tam patříš.“ Povyťáhne obočí.

„To si uvědomuju.“ Ještěže jsem posledních několik měsíců, od chvíle, kdy mi máma oznámila své rozhodnutí, trénovala s majorem Gillsteadem.

Povzdechne si a přinutí se k úsměvu. „Tak to se asi uvidíme v údolí při Rozřazení, kandidátko. I když předpokládám, že do západu slunce z tebe bude kadetka.“

Anebo budu mrtvá.

To ovšem žádná z nás neřekne.

„Hodně štěstí, kandidátko Sorrengailová.“ Přesune se za svůj stůl, čímž mi dá jasně najevo, že mě propouští.

„Děkuji, generálko.“ Hodím si na ramena svůj tlumok a vyjdu z její kanceláře. Strážce za mnou zavře dveře.

„Je úplně šílená,“ ozve se Mira, která stojí uprostřed chodby, přímo mezi dvěma strážci.

„Donesou jí, že jsi to řekla.“

„Jako by to už sami nevěděli,“ procedí skrz zaťaté zuby. „Pojďme. Máme jen hodinu, než se všichni kandidáti budou muset hlásit. Cestou sem jsem viděla, že jich před branami stojí tisíce.“ Vyrazí vpřed a vede mě dolů po kamenném schodišti a chodbami do mého pokoje.

No... očividně mého *bývalého* pokoje.

Za tu půlhodinu, co jsem byla pryč, nechala máma všechny moje osobní věci sbalit do beden, které teď stojí naskládané v rohu. Sevře se mi žaludek. Celý můj život strčila do několika krabic.

„Rozhodně nemarní čas, to se musí nechat,“ zamumlá Mira, než se otočí ke mně a od hlavy k patě mě přejede hodnotícím pohledem. „Doufala jsem, že jí to vymluvím. Nikdy jsi nebyla určena pro kvadrant jezdců.“

„To už jsi mi řekla.“ Povyťáhnou na ni obočí. „Mnohokrát.“

„Promiň.“ Trhne sebou, posadí se na zem a vysype obsah svého batohu na podlahu.

„Co to děláš?“

„To, co pro mě udělal Brennan,“ šeptne a mně se smutkem sevře hrdlo. „Umíš zacházet s mečem?“

Zavrtím hlavou. „Je na mě příliš těžký. Ale s dýkou jsem docela rychlá.“ Ztraceně rychlá. Jako blesk. Co mi chybí na síle, to doháním rychlostí.

„To jsem si myslela. Dobře. Teď shod' tlumok a sundej si ty děsné boty.“ Prohrábne věci, které přinesla, a podá mi nový pár bot a černou uniformu. „Vezmi si tohle.“

„Co je špatného na mém tlumoku?“ zeptám se, ale stejně ho položím na zem. Okamžitě jej otevře a začne z něho vyhazovat všechno, co jsem si tak pečlivě zabalila. „Miro! Sbalit ten tlumok mi trvalo celou noc!“

„Neseš toho moc a tvoje boty jsou smrtelně nebezpečné. S těmi hladkými podrážkami bys sklouzla z lávky. Pro každý případ jsem ti dala ušít jezdecké boty s gumovými podrážkami, a tohle, má drahá Violet, je ten nejhorší případ.“ Z batohu začnou létat knihy a přistávat v blízkosti beden.

„Hej, vím, že si můžu vzít jen to, co unesu, ale ty knihy chci!“ Vrhnu se po další knize dřív, než ji stihne odhodit. Jen stěží se mi podaří zachránit oblíbenou sbírku temných pohádek.

„Jsi ochotná pro ni zemřít?“ zeptá se a oči jí ztvrdnou.

„Já ji unesu!“ Tohle všechno je špatně. Měla bych zasvětit svůj život knihám, ne je házet do kouta, abych si odlehčila tlumok.

„Ne, neunesesh. Jsi sotva třikrát těžší než ten batoh, ta lávka je půl metru široká a pne se šedesát metrů vysoko. A když jsem se naposledy dívala, tak se sem stahovaly dešťové mraky. Déšť se nepozdrží jen proto, že by ti to mohlo trochu klouzat, sestřičko. Spadneš. Umřeš. Takže budeš mě teď konečně poslouchat? Nebo se při zítřejším raním nástupu připojíš k ostatním mrtvým kandidátům?“ V jezdce, která tu přede mnou stojí, není ani stopa po mé starší sestře. Tahle žena je prozíravá, mazaná a trochu krutá. Tahle žena přežila celé tři roky s jedinou jizvou, tou, kterou jí během Rozřazení uštědřil její vlastní drak. „Protože to je všechno, čím budeš. Dalším náhrobkem. Dalším jménem vyrytým v kameni. Zahod' ty knihy.“

„Tuhle mi dal táta,“ zamumlám a přitisknu si knihu k hrudi. Možná je to jen dětská knížka plná příběhů, které varují před vábením magie, a dokonce upozorňují na nebezpečí draků, ale je to jediné, co mi zbylo.

Vzdychne. „To jsou ty staré zkazky o verminech ovládajících temnotu a o wyvernách, jejich okřídlených dvounohých dracích? Copak jsi ji nečetla už tisíckrát?“

„Nejspíš víckrát,“ připustím. „A jsou to *veninové*, ne verminové.“

„Táta a jeho alegorie,“ podotkne. „Jednoduše se nesnaž přenášet sílu, dokud nebudeš jezdkyní propojenou s drakem a pod tvou postelí se nebudou schovávat žádné rudooké příšery a čekat, až tě na svých dvounohých dracích budou moct unést a připojit tě ke své temné armádě.“ Z tlumoku vytáhne poslední knihu, kterou jsem si sbalila, a podá mi ji. „Zahoď ty knihy. Táta tě nezachrání. Zkoušel to. Já jsem se snažila. Rozhodni se, Violet. Zemřeš jako písárka? Nebo budeš žít jako jezdkyně?“

Podívám se na knihy ve své náruči a rozhodnu se. „Ty jsi jako osina v zadku.“ Odložím pohádkovou knížku, ale druhý svazek si nechám v rukou a podívám se na svou sestru.

„Osina v zadku, která tě udrží naživu. K čemu je tahle?“ zajímá se.

„K zabíjení lidí.“ Podám jí knihu zpátky.

Na tváři se jí pomalu rozhostí úsměv. „Dobře. Tuhle si můžeš nechat. Teď se převlékni, zatímco já vyřeším zbytek tohoto nepořádku.“ Vysoko nad námi zazvoní zvon. Máme tři čtvrtě hodiny.

Rychle se obleču. Přestože mi nechala všechno ušít na míru, mám pocit, jako by to patřilo někomu jinému. Volnou halenu nahradím přiléhavou černou košilí, jejíž rukávy mi zakrývají celé paže, a široké kalhoty vyměním za kožené, které těsně obepínají každou moji křivku. Nakonec mě sestra zašněruje do korzetu připomínajícího vestu.

„Chrání proti odřeninám,“ vysvětlí.

„Je to jako výstroj, kterou nosí jezdci do bitvy.“ Musím uznat, že oblečení vypadá drsně, i když se v něm cítím jako podvodnice. *Bohové, vážně se to děje.*

„Přesně tak, protože právě to děláš. Jdeš do bitvy.“

Kombinace kůže a neznámé látky mě zakrývá od klíčních kostí až k pasu, ovíjí se mi přes prsa a křížuje se mi na ramenou. Nahmatám v ní skrytá pouzdra, všitá šikmo podél hrudního koše.

„Na tvoje dýky.“

„Mám jen čtyři.“ Zvednu je z hromádky na podlaze.

„Vysloužíš si další.“

Zasunu zbraně do pouzder a najednou mi připadá, jako by se zbraněmi stala přímo moje žebra. Konstrukce těch pouzder je nesmírně

důvtipná. A na rozdíl od pouzder, která jsem mívala upevněná na stehnech, jsou tato velmi snadno přístupná.

V zrcadle se sotva poznávám. Vypadám jako jezdčyně. I když se stále cítím jako písařka.

O pár minut později sestra naskládá polovinu věcí, které jsem si sbalila, do beden. A zatímco přebaluje můj tlumok a vyhazuje vše, co považuje za nepotřebné a sentimentální, chrlí rady, jak v kvadrantu přežít. Nakonec mě překvapí, protože udělá tu nejsentimentálnější věc vůbec – vybidne mě, abych si sedla mezi její kolena, a zaplete mi vlasy do koruny.

Je to, jako bych byla zase dítě, a ne dospělá žena, ale udělám to.

„Co je to?“ Zvědavě zkouším látku nad svým srdcem a škrábu do ní nehtem.

„Něco, co jsem sama navrhla,“ objasní a bolestivě mě zatahá za vlasy. „Dokonce jsem ti do toho dala všít Teineho šupiny, tak na to dávej pozor.“

„Dračí šupiny?“ Trhnu hlavou a podívám se na ni. „Jak je to možné? Vždyť Teine je tak obrovský.“

„Náhodou znám jezdce, který dokáže měnit velké věci ve velmi malé.“ Na rtech jí pohrává šibalský úsměv. „A menší věci... v mnohem, mnohem větší.“

Obrátím oči v sloup. Pokud šlo o její muže, Mira byla vždycky mnohem sdílnější než já... o těch mých dvou. „Zajímalo by mě, o kolik větší?“

Zasměje se a pak mě zatahá za cop. „Zvedni hlavu. Měla by ses ostříhat.“ Pevně sevře prameny mých vlasů a dál je zaplétá. „Při zápasení i v samotné bitvě ti budou jen na obtíž, nemluvě o tom, že díky nim budeš snadným terčem. Nikdo jiný nemá vlasy s takovým stříbrným odstínem, takže budeš vždycky středem pozornosti.“

„Moc dobře víš, že bez ohledu na jejich délku postupně ztrácejí své přirozené pigmenty.“ Moje oči jsou na tom podobně. Jsou světle hnědé, ale neustále se v nich mísí namodralé a jantarové tóny, jako by se nemohly rozhodnout, které barvě mají dát přednost. „Ale navzdory starostem ostatních lidí o barvu mých vlasů je to jediná věc, která je na mně naprosto zdravá. Kdybych si je nechala ostříhat, měla bych pocit, že trestám svoje tělo za to, že konečně něco dělá správně. Navíc necítím potřebu skrývat, kdo doopravdy jsem.“

„To máš pravdu.“ Mira škubne svým copem, stáhne si hlavu dozadu a zahledí se mi do očí. „Jsi ta nejchytřejší žena, jakou znám. Na to nezapomínej. Tvůj mozek je tvoje nejlepší zbraň. Přelsti je, Violet. Slyšíš mě?“

Přikývnu a ona uvolní své sevření, doplete cop, vytáhne mě na nohy a během čtvrt hodiny se téměř bez nadechnutí snaží shrnout své letité znalosti.

„Buď všímavá. Být potichu je v pořádku, ale ujisti se, že přitom pozoruješ všechno a všechny, abys to mohla využít ve svůj prospěch. Četla jsi Kodex?“

„Několikrát.“ Sbíрка pravidel pro kvadrant jezdců je ve srovnání s příručkami pro ostatní kvadranty jen jejich zlomkem. Nejspíš proto, že jezdci mají problémy dodržovat pravidla.

„Dobře. Pak víš, že tě ostatní jezdci můžou kdykoli zabít. A kadeti, ti hrdlořezové, se o to *určitě* pokusí. Méně kadetů znamená větší šanci při Rozřazení. Draků ochotných se propojit není nikdy dost a kdokoli natolik lehkomyslný, že se nechá zabít, si stejně žádného draka nezaslouží.“

„Kromě doby, kdy se spí. Napadení kadeta ve spánku je trestný čin. Článek tři –“

„Ano, ale to neznamena, že jsi v noci v bezpečí. Pokud to půjde, spí v tomhle,“ navrhne a poklepe mi přitom na korzet.

„Jezdeckou černou si má kadet zasloužit. Víš jistě, že bych na sobě neměla mít svou halenu?“ Přejedu rukama po svém novém koženém oblečení.

„Vítř tam nahoře na lávce zachytí každý volný kousek látky jako plachtu.“ Podá mi můj tlumok, který je najednou mnohem lehčí. „Čím těsnější oblečení, tím lepší to pro tebe bude nejen tam nahoře, ale i v ringu, jakmile začneš zápasit. Měj to brnění na sobě po celou dobu. Měj dýku při sobě po *celou dobu*.“ Ukáže na pouzdra s dýkami na svých stehnech.

„Někdo řekne, že jsem si je nezasloužila.“

„Jsi Sorrengailová,“ prohlásí, jako by to byla dostatečná odpověď. „Kašli na to, co kdo říká.“

„Myslíš, že použití dračích šupin není podvádění?“

„Jakmile vyšplháš na věž, nic takového jako podvádění neexistuje. Tam je jen přežití a smrt.“ Zazvoní zvon – zbývá už jen půlhodina. Polkne. „Už je skoro čas. Připravená?“

„Ne.“

„Ani já jsem nebyla.“ Koutek úst jí nadzvedne pokřivený úsměv.
„A to jsem se na to připravovala celý život.“

„Dnes nezemřu,“ prohlásím a přehodím si tlumok přes ramena. Dýchá se mi o něco lépe než dnes ráno a všechno vypadá mnohem zvládnutelnější.

Když sestupujeme po schodištích a procházíme chodbami centrální, administrativní části pevnosti, všude panuje tajemné ticho, ale čím níž sestupujeme, tím hlasitější je hluk zvenčí. Okny vidím na loukách před hlavní branou tisíce kandidátů, kteří objímají své blízké a loučí se s nimi. Z toho, čeho jsem byla každý rok svědkem, vím, že se většina rodin zdržuje u svých kandidátů až do posledního zazvonění. Čtyři cesty vedoucí k pevnosti jsou ucpané koňmi a povozy, zejména v místech, kde se před budovou školy sbíhají. Nevolno se mi ale dělá z prázdných vozů stojících na okraji luk.

Slouží k uložení mrtvých těl.

Těsně předtím, než zahneme za poslední roh, za kterým už je nádvoří, se Míra zastaví.

„Co se... *Jé*.“ Přitáhne si mě k hrudi a v relativním soukromí chodby mě pevně obejmě.

„Mám tě moc ráda, Violet. Pamatuj si všechno, co jsem ti řekla. Nestaň se dalším jménem na seznamu mrtvých.“ Hlas se jí chvěje a já ji obejmě a pevně stisknu.

„Budu v pořádku,“ slíbím.

Přikývne, až mi bradou narazí do hlavy. „Já vím. Tak pojďme.“

To je vše, co řekne, než se odtáhne a vejde na přeplněné nádvoří u hlavní brány pevnosti. Neoficiálně se tu shromáždili učitelé, velitelé, a dokonce i naše matka. Všichni čekají, až šilenství za zdmi pevnosti dostane uvnitř řád. Ze všech vstupů do válečné akademie je hlavní brána jediná, kterou dnes neprojde žádný kadet, protože každý kvadrant má svůj vlastní vstup i zázemí. Zatraceně, vždyť jezdcí mají svou vlastní citadelu. Namyšlená, egoistická paka.

Následuju Míru a několika rychlými kroky ji doženu.

„Najdi Daina Aetose,“ poradí mi Míra, když přecházíme přes nádvoří a míříme k otevřené bráně.

„Daina?“ Nemůžu si pomoci, ale při představě, že znovu uvidím Daina, se usměju a zrychlí se mi tep. Už je to rok a mně se stýská po

jeho laskavých hnědých očích a jeho smíchu, při kterém se mu otřásá celé tělo. Postrádám naše přátelství i chvíle, kdy jsem si myslela, že by se z přátelství mohlo za správných okolností vyklubat i něco víc. Chybí mi, jak se na mě dívá, jako bych byla někdo, kdo stojí za povšimnutí. Prostě mi schází... on.

„Jsem z kvadrantu už tři roky, ale podle toho, co jsem slyšela, se mu daří dobře. Dá na tebe pozor. Neusmívej se tak,“ vyčiní mi Mira. „Bude tu druhým rokem.“ Pohrozí mi prstem. „Se sekundány si rozhodně nezahrávej. Jestli si chceš vrznout, a to bys měla,“ – povytáhne obočí – „často, vzhledem k tomu, že nikdy nevíš, co den přinese, tak si to rozdávej ve vlastním ročníku. Není nic horšího než pomluvy, že sis cestu do bezpečí prošukala.“

„Takže si můžu vzít do postele kohokoli z primánů,“ uculím se. „Jen ne sekundány nebo terciány.“

„Přesně tak.“ Mrkne na mě.

Projdeme branou, vyjdeme z pevnosti a připojíme se k organizovanému chaosu.

Každá ze šesti navarrských provincií vyslala svůj letošní podíl kandidátů k vojenské službě. Někteří se přihlásili dobrovolně. Jiní jsou tu za trest. Většina byla odvedena. Jedno ale máme všichni tady v Basgiathu společné: složili jsme přijímací zkoušky, písemný test i zkoušku obratnosti – pořád ještě nemůžu uvěřit, že jsem prošla –, a to znamená, že neskončíme v první linii pěchoty jako živý štít.

Když mě Mira vede po stezce z ošlapaných dlažebních kamenů k jižní věži, atmosféra je napjatá očekáváním. Hlavní část akademie je zabudována do úbočí hory Basgiath a vypadá jako kus skály, který se odštěpil přímo z vrcholového hřebene. Rozlehlá, impozantní stavba s kamenným cimbuřím, které chrání vysokou hlavní budovu uvnitř pevnosti, s obrannými věžemi v každém rohu a se zvony umístěnými v jedné z nich, se tyčí nad davem znepokojených, vyčkávajících kandidátů a jejich uplakaných rodin.

Většina davu se přesouvá k základně severní věže – ke vstupu do kvadrantu pěchoty. Část davu se vydá k bráně za námi – ke kvadrantu léčitelů, který zabírá jižní konec akademie. Hrud' se mi sevře závisť, když uvidím pár lidí, kteří se vydali středovým tunelem do archivu pod pevností, aby se připojili ke kvadrantu písařů.

Vstup do kvadrantu jezdců není nic jiného než opevněné dveře v patě věže, stejně jako vstup do kvadrantu pěchoty v severní věži. Ale zatímco kandidáti pěchoty mohou projít přímo do přízemí kvadrantu, my, kandidáti na jezdce, budeme *šplhat*.

Mira a já se připojíme k řadě jezdců, kteří čekají na zápis, a já udělám obrovskou chybu – podívám se nahoru.

Vysoko nad námi, nad řekou, která teče na dně údolí a která odděluje hlavní část akademie od ještě vyšší, do oblak čnící citadely kvadrantu jezdců na jižním hřebeni, se vypíná lávka, kamenný most, který v příštích hodinách oddělí kandidáty na jezdce od kadetů.

Nemůžu uvěřit, že se přes ni chystám přejít.

„A když si pomyslím, že jsem se celé ty roky připravovala na písařskou písemnou zkoušku.“ Z mého hlasu číší sarkasmus. „Raději jsem měla cvičit na kladině.“

Mira mě ignoruje, řada se posouvá vpřed a kandidáti mizí ve dveřích. „Nenech se sfouknout větrem.“

Ob dva kandidáty si všimnu vzlykající ženy, kterou její partner odtrhne od mladého světlovlasého muže a spolu s ní vystoupí z řady. V slzách pak sejdou dolů po svahu k davu rodinných příslušníků, kteří lemují silnici. Teď už před námi nejsou žádní další rodiče, jen několik desítek kandidátů, kteří se sunou k zapisovatelům.

„Sleduj kameny před sebou a nedívej se dolů,“ radí mi Mira s napjatým výrazem ve tváři. „Roztáhni ruce, abys udržela rovnováhu. Kdyby ti sklouzl tlumok, pusť ho. Radši ať spadne batoh než ty.“

Ohlédnu se. Zdá se mi, jako by během pár minut dorazily stovky dalších kandidátů. „Možná bych je měla pustit před sebe,“ zašeptám, když mě zachvátí panika. Co to sakra dělám?

„Ne,“ utrhne se na mě Mira. „Čím déle budeš čekat na těch schodech,“ – mávne rukou k věži – „tím větší budeš mít strach. Přejdi tu lávku dřív, než tě ochromí hrůza.“

Řada se posune a zvon znovu zazvoní. Je osm hodin.

V tuhle chvíli už se tisícíhlavý dav rozdělil do zvolených kvadrantů, lidé se seřadili k zápisu a k nastoupení do služby.

„Soustřeď se,“ vyštěkne Mira a já škuubu hlavou dopředu. „Tohle může znít drsně, ale nevyhledávej přátelství. Využívej spojení.“

Před námi už jsou jen dva kandidáti – žena s plným batohem, jejíž výrazné klíční kosti a oválný obličej mi připomínají umělecká

díla, na nichž je vyobrazena Amari, královna bohů. Tmavé vlasy má spletené do několika řad krátkých copů, které se dotýkají stejně hnědé kůže na krku. Druhý kandidát je svalnatý muž s blond vlasy, od něhož předtím odtrhávali plačící matku. Jeho tlumok je ještě větší.

Podívám se ke stolku, kde se provádí zápis, a vykulím oči. „To je...?“ šeptnu.

Mira střelí pohledem stejným směrem a potichu zakleje. „Potomek separatisty? Jo. Vidiš tu trpytivou jizvu, která začíná na jeho zápěstí? To je znamení vzpoury.“

Překvapením povytáhnou obočí. Jediná znamení podobného rázu, o nichž jsem kdy slyšela, jsou ta, kterými drak pomocí magie označí kůži svého jezdce. Ale takové znamení je symbolem cti a síly a obvykle má tvar draka, který ho vytvořil. Tuhle značku tvoří prohlubeniny a spirály a je spíš varováním než věcí cti.

„To udělal *drak*?“ hlesnu.

Přikývne. „Máma mi pověděla, že to drak generála Melgrena udělal všem dětem, jejichž rodiče popravil, ale dál se na to téma bavit nechtěla. Zdá se, že nejlepší způsob, jak odradit další lidi od zrady, je potrestat děti.“

Zdá se to... kruté, ale první pravidlo života v Basgiathu zní: nikdy nezpochybňuj draka. Mají totiž tendenci zpopelnit každého, kdo se jim zdá nezdvorný.

„Většina dětí, které nosí znamení vzpoury, samozřejmě pochází z Tyrrendoru, ale je tu i pár těch, jejichž rodiče se stali zrádci, třebaže pocházeli z jiných provincií.“ Z tváře jí zmizí všechna barva, seve popruhy mého tlumoku a otočí mě čelem k sobě. „Právě jsem si vzpomněla.“ Ztiší hlas a já se nakloním blíž. Náléhavost v jejím hlasu způsobí, že se mi rozbuší srdce. „Vyhýbej se Xadenu Riorsonovi.“

Z plic mi unikne veškerý vzduch. To jméno...

„Ano, *tomu* Xadenu Riorsonovi,“ potvrdí a v jejím pohledu se objeví strach. „Je to tercián, a zabije tě hned, jak zjistí, kdo jsi.“

„Jeho otec byl Velký zrádce. Vedl vzpoudu,“ poznamenám tiše. „Co tu Xaden dělá?“

„Všechny děti vůdců jsou tu za trest. Byly odvedeny kvůli zločinům svých rodičů,“ zašeptá Mira, zatímco se šouráme vpřed zároveň s ostatními. „Podle mámy prý nikdo nečekal, že by se Riorson dostal přes lávku. Pak doufali, že ho zabije některý kadet, ale jakmile si

ho vybral jeden z draků... “Zavrtěla hlavou. „No, potom už se s tím nedalo nic dělat. Dosáhl hodnosti velitele křídla.“

„Krucinál,“ syкну.

„Přisahal věrnost Navaře, ale nemyslím si, že ho to zastaví, když půjde o tebe. Jakmile se dostaneš přes lávku – protože ty se přes ni dostaneš –, vyhledej Daina. Zařadí tě do své letky a budeme doufat, že to bude co nejdál od Riorsona.“ Ještě pevněji sevře popruhy mého tlumoku. „Prostě se drž od něho.“

„Beru na vědomí,“ řeknu a přikývnu.

„Další,“ ozve se hlas zpoza dřevěného stolku, na kterém leží seznam kvadrantu jezdců. Vedle písaře, kterého znám, sedí označený jezdec, jehož vidím poprvé v životě. Kapitán Fitzgibbons údivem povytáhne stříbrné obočí a svaští větrem ošlehanou tvář. „Violet Sorrengailová?“

Přikývnu, zvednu brk a podepíšu se do prázdného řádku v seznamu.

„Domníval jsem se, že si zvolíš kvadrant písařů,“ podotkne kapitán Fitzgibbons.

Závidím mu jeho krémovou halenu a nedokážu najít vhodná slova.

„Generálka Sorrengailová rozhodla jinak,“ vysvětlí Mira.

Oči staršího muže se naplní smutkem. „Škoda. Tolik jsem si od tebe sliboval.“

„U všech bohů,“ vyhrkne jezdec vedle kapitána Fitzgibbonse. „Ty jsi Mira Sorrengailová?“ Spadne mu čelist a já až sem cítím jeho zbožnou úctu.

„To jsem,“ přikývne Mira. „Tohle je moje sestra Violet. Bude v prvním ročníku.“

„Pokud přejde lávku.“ Někdo za mnou se zahihňá. „A nesfoukne ji přitom vítr.“

„Bojovala jsi ve Strythmoru,“ uctivě promluví jezdec za stolem. „Obdržela jsi Řád zlatého spáru za to, že jsi za nepřátelskou linií zničila celou baterii.“

Hihňání ustane.

„Jak jsem řekla,“ Mira mi položí ruku na záda, „tohle je moje sestra Violet.“

„Cestu znáš.“ Kapitán kývne k otevřeným dveřím do věže. Uvnitř panuje zlověstná tma a já bojuju s nutkáním rozběhnout se co nejdál odsud.

„Zná,“ ujistí ho Mira a provede mě kolem stolu, aby se ten chechtající se hňup za mnou mohl taky podepsat.

Zastavíme se u dveří a otočíme se k sobě.

„Neumři, Violet. Nerada bych byla jedináček.“ Uculí se a podél řady zírajících kandidátů rychle vyrazí pryč, protože už se rozkřiklo, kdo přesně je a co udělala.

„Splnit to nebude snadné,“ prohodí žena přede mnou, která právě vstoupila do věže.

„To nebude,“ hlesnu, sevřu popruhy svého tlumoku a zamířím do tmy věže. Oči se mi rychle přizpůsobí mdlému světlu, které proniká dovnitř pravidelně rozmístěnými okny podél točitého schodiště.

„Sorrengailová jako...?“ zeptá se žena a ohlédne se přes rameno, když začneme stoupat po schodech, které možná vedou k naší smrti.

„Jo.“ Není tu žádné zábradlí, takže když stoupáme výš a výš, přidržuju se kamenné stěny.

„*Generálka* Sorrengailová?“ zeptá se blondák před námi.

„Přesně ta,“ odpovím a věnuju mu letmý úsměv. Člověk, na němž tak pevně visela jeho matka, nemůže být až *tak* zlý, že ne?

„Páni. Pěkná kůže.“ Oplatí mi úsměv.

„Díky. Je od mé sestry.“

„Zajímalo by mě, kolik kandidátů z tohoto schodiště spadlo a zemřelo ještě předtím, než přišlo k lávce,“ pronese žena, a zatímco stoupáme stále výš, opatrně koukne dolů.

„Loni dva.“ Když se ohlédne, zvednu hlavu. „No, tři, pokud počítáš i tu dívku, na které jeden z těch padajících přistál.“

Ženě se zablýskne v očích, ale otočí se zpátky a pokračuje vzhůru. „Kolik je tu schodů?“ zeptá se.

„Dvě stě padesát,“ odpovím a dalších pět minut šplháme mlčky.

„Nebylo to tak zlé,“ okomentuje se zářivým úsměvem, když se přiblížíme k vrcholu a řada se zastaví. „Mimochodem, já jsem Rhiannon Matthiasová.“

„Dylan,“ představí se blondák a nadšeně mávne.

„Violet.“ Upjatě se na ně usměju a bezostyšně ignoruju radu své sestry Miry, abych se vyhýbala přátelství a uzavírala pouze spojení.

„Mám pocit, jako bych na tenhle den čekal celý život.“ Dylan si posune batoh na zádech. „Věřila bys, že jsme konečně dostali šanci opravdu to udělat? Je to splněný sen.“

No jasně. Všichni ostatní kandidáti jsou nadšení, že tu můžou být, jen já ne. Tohle je jediný kvadrant v Basgiathu, který nepřijímá brance – pouze dobrovolníky.

„Zatraceně, už se nemůžu dočkat.“ Rhiannonin úsměv se rozšíří. „Vždyť kdo by nechtěl jezdit na *drakově*!“

Já. Ne že by to teoreticky neznělo zábavně. Zní. Ale z toho, že mám jen mizivou šanci přežít až do absolvování akademie, se mi zvedá žaludek.

„Rodiče ti to schválili?“ zeptá se Dylan. „Protože máma mě prosila celé *měsíce*, abych si to rozmyslel. Pořád jí říkám, že budu mít lepší šance na postup jako jezdec, ale ona chtěla, abych nastoupil do kvadrantu léčitelů.“

„Naši vždycky věděli, že chci právě tohle, takže mě docela podpořovali. Kromě toho mají moje dvojče, o které se můžou starat. Raegan už žije svůj sen, vdala se a čeká dítě.“ Rhiannon se ohlédne na mě. „A co ty? Nech mě hádat. Vsadím se, že jako Sorrengailová jsi byla první, kdo se letos přihlásil.“

„Já jsem tu spíš dobrovolně povinně než jen dobrovolně.“ Moje odpověď není ani zdaleka tak nadšená jako její.

„Chápu.“

„A jezdci mají mnohem lepší výhody než ostatní důstojníci,“ připomenu Dylanovi, když se řada kandidátů opět začne sunout nahoru. Dožene nás ten kandidát, který se mi dole pohihňával. Je celý zpocený a rudý jako rak. *Vida, teď už se nehihňá*. „Lepší plat, větší shovívavost, pokud jde o uniformy,“ pokračuju. Nikdo se nezajímá, co jezdci nosí, hlavně že je to černé. Jediná pravidla, která pro jezdce platí, jsou ta, která jsem si zapamatovala z Kodexu.

„A právo mluvit o sobě jako o největším borci,“ dodá Rhiannon.

„To taky,“ souhlasím. „Jsem si docela jistá, že zároveň s leteckou uniformou se fasuje i obrovské ego.“

„Navíc jsem slyšel, že se jezdci můžou ženit dřív než ostatní kvadranty,“ dodá Dylan.

„To je pravda. Hned po absolvování akademie.“ Pokud přežijeme. „Myslím, že to má něco společného se snahou pokračovat v pokrevních liniích.“ Na většinu úspěšných jezdců se pohlíží jako na národní poklad.

„Anebo s tím, že máme tendenci umírat dřív než ostatní kvadranty,“ nadhodí Rhiannon zadumaně.

„Já nezemřu,“ prohlásí Dylan s mnohem větší sebedůvěrou, než jakou cítím já, a zpod haleny vytáhne řetízek s prstýnkem. „Řekla mi, že kdybych ji požádal o ruku předtím, než odejdu, přineslo by nám to smůlu, takže s tím počkáme až po absolvování akademie.“ Políbí prsten a řetízek zase schová. „Následující tři roky budou dlouhé, ale budou stát za to.“

Nechám si svůj povzdech pro sebe, i když je to možná ta nejromantičtější věc, jakou jsem kdy slyšela.

„Možná to přes tu lávku zvládneš,“ ušklíbne se chlapík za námi. „Ale u téhle bude stačit, aby zafoukal vítr, a bude na dně rokle.“

Zakoulím očima.

„Zmlkni a hleď si svého,“ odsekne Rhiannon, a když se dáme opět do stoupání, její boty mlasknou o kámen.

Vrchol schodiště už máme na dohled a vidíme, že vchodem proudí mdlé světlo. Mira měla pravdu. Z těch mraků se na nás žene zkáza, a než se to stane, musíme být na druhé straně lávky.

Při dalším kroku opět uslyším mlasknutí Rhiannoniných bot.

„Ukaž mi svoje boty,“ vybídnu ji tiše, aby to ten pitomec za mnou neslyšel.

Zkrabatí čelo a v hnědých očích se jí objeví zmatek, ale nakonec mi přece jen ukáže podrážky. Jsou hladké, stejně jako ty, které jsem měla na sobě předtím i já. Sevře se mi žaludek.

Řada se dá znovu do pohybu a zastaví se, teprve až když jsme jen pár metrů od východu. „Jakou máš velikost?“ chci vědět.

„Cože?“ Rhiannon na mě udiveně zamžourá.

„Tvoje boty. Jakou mají velikost?“

„Osm,“ odpoví a sraší obočí.

„Já mám sedm,“ vyhrknu. „Bude tě to příšerně bolet, ale chci, aby sis vzala moji levou botu. Vyměň si ji se mnou.“ V pravé mám dýku.

„Promiň?“ Dívá se na mě, jako bych se zbláznila, a možná že ano.

„Tohle jsou jezdecké boty. Budou na kamenné lávce líp držet. Prsty na nohou budeš mít jako ve svěráku, ale kdyby se rozpršelo, aspoň budeš mít šanci, že nespadneš.“

Rhiannon pohlédne k otevřeným dveřím – a k tmavnoucí obloze – a pak zpátky na mě. „Ty jsi ochotná vyměnit si se mnou botu?“

„Jen do chvíle, než se dostaneme na druhou stranu.“ Podívám se do otevřených dveří.

Po lávce už krácejí tři kandidáti s široce roztaženými rukama. „Ale musíme si pospíšet. Už jsme skoro na řadě.“

Rhiannon na vteřinu zamýšleně našpulí rty, pak souhlasně přikývne a vyměníme si levou botu. Sorva si ji zašněruju, řada se znovu pohne a chlapík za mnou mě strčí do zad. Zapotácím se a vypadnu rovnou na podestu před lávkou.

„Hni sebou. Někteří z nás mají na druhé straně něco na práci.“ Jeho hlas mi drásá už tak vypjaté nervy.

„Ty mi tak stojíš za námahu,“ zamumlám a snažím se získat rovnováhu, zatímco mi vítr bičuje kůži a letní ráno houstne vlhkostí. *Skvělý nápad s tím copem, Miro.*

Vrchol věžičky je holý, zuby kamenného cimbuří se ve výšce mého hrudníku zvedají a klesají kolem celé kruhové stavby a nijak mi neomezují výhled. Rokle a řeka na jejím dně mi najednou připadají velmi, velmi hluboko. Kolik vozů tam dole čeká? Pět? Šest? Znáám statistiku. Lávka si každý rok vyžádá zhruba patnáct procent kandidátů. Každá zkouška v kvadrantu – včetně téhle – slouží k prověření kadetovy schopnosti jezdit na drakovi. Pokud někdo nezvládne přejít po větrem bičované úzké kamenné lávce, pak určitě nedokáže udržet rovnováhu a bojovat na hřbetě draka.

A co se týká úmrtnosti? Každý druhý jezdec si myslí, že riziko za tu slávu stojí – anebo je přesvědčený, že on rozhodně nespadne.

Já nepatřím ani do jednoho tábora.

Je mi špatně. Abych se nepozvracela, opatrně se nadechuju nosem a vydechuju ústy. Pomalu kráčím za Rhiannon a Dylanem k lávce, prsty mi přitom kloužou po kamenném zdivu.

U vstupu na lávku, který není ničím jiným než otvorem zejícím ve stěně věže, čekají tři jezdci. Ten s utrženými rukávy si zapisuje jména kandidátů, kteří na zrádnou lávku vstupují. Ten s hlavou téměř dohola až na proužek vlasů uprostřed radí Dylanovi, který se přesouvá na začátek lávky. Poklepe si na hrud', jako by mu prsten ukrytý pod halenou měl přinést štěstí. Doufám, že přinese.

Třetí jezdec se otočí ke mně a moje srdce se prostě... zastaví.

Je vysoký, má černé vlasy rozcuchané větrem a tmavé obočí. Jeho čelisti jsou výrazné a snědé tváře má porostlé tmavým strništěm. Když si založí paže na hrudi, zavlní se mu svaly. Pohybují se způsobem, který mě nutí polknout. A ty jeho oči... Jeho oči mají odstín

zlatavého onyxu. Ten kontrast je tak ohromující, že mi téměř spadne čelist – všechno na něm je takové. Jeho rysy jsou tak ostré, že vypadají jako vyřezané, a přesto jsou úžasně dokonalé, jako by na něm celý život pracoval nějaký sochař a nejméně rok strávil prací na jeho ústech.

Je to ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla.

A vzhledem k tomu, že žiju ve válečné akademii, tak jsem už mužů viděla *opravdu* hodně.

Díky šikmé jizvě, která mu protíná levé obočí a pokračuje až k horní části jeho tváře, vypadá dokonce ještě přitažlivěji. Ztraceně přitažlivě. Brutálně přitažlivě. Vypadá tak přitažlivě, že by mě to mohlo dostat do potíží, a přitom mi to pořád připadat sexy. Najednou si nemůžu vzpomenout, proč mi Mira radila, abych nevyhledávala známosti mimo svůj ročník.

„Uvidíme se na druhé straně!“ zavolá Dylan přes rameno. S nadšeným úsměvem na rtech a rozpaženými rukama vyjde na lávku.

„Můžu poslat další, Riorson?“ zeptá se jezdec s utrženými rukávy.
Xaden Riorson?

„Jsi připravená, Sorrengailová?“ vyhrkne Rhiannon a vyrazí vpřed.

Černovlasý jezdec po mně střílí pohledem, pomalu se ke mně otočí a mně se rozbuší srdce ze všech špatných důvodů. Na jeho holém levém zápěstí začíná znamení vzpoury, tvořené prohlubeninami a spirálami, a pak mizí pod rukávem jeho černé uniformy, aby se znovu vynořilo zpod jeho límce, odkud se táhne a víří nahoru po krku, až se konečně zastaví u jeho čelisti.

„A sakra,“ zakleju. Přimhouří oči, jako by mě slyšel i přes kvílení větru, který mi rve zapletené vlasy.

„Sorrengailová?“ Vykročí ke mně a já zvednu oči výš... a výš.

Dobří bohové, nesahám mu ani po klíční kost. Je mohutný. Musí měřit víc než metr devadesát.

Připadám si přesně taková, jakou mě nazvala Mira – *křehká* –, ale přikývnu a zářivý onyx jeho očí se změní v chladnou, nefalšovanou nenávist. Téměř cítím, jak z něho odpor dští jako nějaká hořká kolínská.

„Violet?“ pobídne mě Rhiannon a postoupí dopředu.

„Ty jsi nejmladší dcera generálky Sorrengailové.“ Má hluboký hlas, z něhož číší obvinění.

„Ty jsi syn Fena Riorsona,“ opáčím. Jistota tohohle odhalení se mi usadí v kostech. Zvednu bradu a ze všech sil se snažím ovládnout všechny svaly v těle, abych se neroztřásla.

Zabije tě hned, jak zjistí, kdo jsi. V hlavě mi zní Miřina slova a hrdlo se mi svírá strachem. Hodí mě přes okraj. Zvedně mě a svrhne mě rovnou z téhle věže. Nikdy nedostanu šanci přejít lávku. Zemřu přesně taková, jakou mě vždycky viděla máma – slabá.

Xaden se zhluboka nadechne a zatne zuby. Jednou. Dvakrát. „Tvoje matka zajala mého otce a dohlížela na jeho popravu.“

Tak počkat. Copak je jediný, kdo tu má právo nenávidět? Krev v žilách mi začne vařit vztekem. „Tvůj otec zabil mého staršího bratra. Zdá se, že jsme si kvit.“

„To těžko.“ Zuřivým pohledem mě přejede od hlavy k patě, jako by se snažil zapamatovat si každý detail anebo hledal nějakou slabost. „Tvoje sestra je jezdkyně. To asi vysvětluje to tvé kožené oblečení.“

„Asi jo.“ Nespouštím z něho oči, jako by mi vstup do kvadrantu mělo zajistit vítězství v téhle soutěži v zírání, a ne přechod přes lávku. Tak či onak, já se na druhou stranu dostanu. Mira nepřijde o oba své sourozence.

Sevře ruce v pěst a celý se napne.

Připravím se na úder. Možná mě z téhle věže shodí, ale já mu to rozhodně nijak neusnadním.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Rhiannon a pohledem přejede mezi Xadenem a mnou.

Podívá se na ni. „Vy jste kamarádky?“

„Seznámily jsme se na schodech,“ vysvětlí Rhiannon a pokrčí rameny.

Xaden se podívá dolů, všimne si našich nesourodých bot a povytáhne obočí. Uvolní se. „Zajímavé.“

„Zabiješ mě?“ Zvednu bradu o další centimetr.

Jeho pohled se střetne s mým. V tu chvíli se otevře obloha a spustí se déšť, který během několika vteřin smáčí moje vlasy, moje kožené oblečení i kameny kolem nás.

Vzduchem se rozlehne výkřik a obě dvě, Rhiannon i já, trháme pohledem k lávce. Právě včas, abychom viděly, jak Dylan uklouzne.

Zalapám po dechu a srdce se mi rozbuší až v krku.

Zachytí se za kamennou lávku. Nohama kope pod sebou, ale nic tam není.

„Vytáhni se, Dylane!“ vykřikne Rhiannon.

„Ach, bohové!“ Přikryju si ústa rukou, ale Dylan se na mokrých, kluzkých kamenech nedokáže udržet, spadne a zmizí z dohledu. Vítr a déšť ukradnou všechny zvuky, které by mohlo jeho tělo vydat v údolí pod námi. Ukradnou i můj tlumený výkřik.

Když se vyděšeným pohledem vrátím ke Xadenovi, uvědomím si, že ze mě ani na vteřinu nespustil oči a mlčky mě pozoruje pohledem, který nedokážu rozluštit.

„Proč bych měl plýtvat energií, když to lávka udělá za mě?“ Rty se mu zkříví zlomyslným úsměvem. „Jsi na řadě.“

Existuje mylný názor, že v kvadrantu jezdců platí rčení:
Zabij, nebo oni zabijí tebe. Jezdci, tedy aspoň většina, nevraždí jiné kadety...
pokud ovšem v daném roce nepanuje nouze o draky anebo se kadet
neprojeví jako slabý členek křídla. Pak to může být... zajímavé.

— PRŮVODCE MAJORKY AFENDROVÉ KVADRANTEM JEZDCŮ
(NEAUTORIZOVANÉ VYDÁNÍ)

KAPITOLA DVA

Dnes nezemřu.

Ta slova se stávají mou mantrou a rotují mi v hlavě, zatímco Rhiannon diktuje své jméno jezdcí, který provádí evidenci u vstupu na lávku. Nenávist v Xadenově pohledu mi spaluje tvář tak intenzivně, jako by byla opravdovým plamenem, a ten pocit nezmírní ani déšť, který mě s každým poryvem větru bodá do obličeje, ani záchvěv hrůzy, který mi přebíhá po páteři.

Dylan je mrtvý. Je to jen jméno, které se brzy stane kamenem na nekonečných hřbitovech lemujících cesty do Basgiathu, a dalším varováním pro ambiciózní kandidáty, kteří raději riskují život s jezdcí, než aby si zvolili bezpečí jiného kvadrantu. Teď už to chápu – proč mě Mira varovala, abych se s nikým nepřátelila.

Rhiannon se před vstupem na lávku oběma rukama zachytí stěny věžičky a ohlédne se. „Počkám na tebe na druhé straně,“ pokusí se překřičet bouří. V očích má tolik strachu co já.

„Uvidíme se tam.“ Přikývnu, a dokonce se mi podaří vykouzlit úsměv.

Vstoupí na lávku a vydá se po ní. Přestože jsem si jistá, že Zihnal, bůh štěstí, má dnes plné ruce práce, vyšlu k němu tichou modlitbu.

„Jméno?“ zeptá se jezdec na začátku lávky, zatímco jeho společník drží nad svítkem plášť v marné snaze udržet papír suchý.

„Violet Sorrengailová,“ odpovím. V tu chvíli přímo nade mnou zaburácí hrom, a přestože by mě takhle bouře mohla stát život, její hřmění mě podivně uklidní. Vždycky jsem milovala noci, kdy bouřky tloukly do okna pevnosti a vrhaly světlo i stín na knihy, s nimiž jsem se choulila v posteli. Letným pohledem si všimnu, že se Dyanovo a Rhiannonino jméno na zvlhlém svítku už rozmazávají. Je to naposledy, co se Dyanovo jméno objeví ještě někde jinde než na jeho pomníku. Na konci lávky bude další svítek, aby písaři měli svou milovanou statistiku obětí. V jiném životě bych to byla já, kdo by četl a zaznamenával údaje pro historickou analýzu.

„Sorrengailová?“ Jezdec vzhledne a překvapeně povytáhne obočí. „Jako generálka Sorrengailová?“

„Jo.“ Krucinál, už to začíná být ohrané, ale vím, že bude ještě hůř. Srovnání s mou matkou se nevyhnu, ne když je tu velitelkou. A navíc si všichni nejspíš myslí, že jsem přirozeně nadaná jezdce, jako je Mira, nebo geniální stratég, jako byl Brennan. Anebo jim bude stačit jediný pohled, aby jim došlo, že nejsem jako ti tři, a rovnou zahájí loveckou sezónu.

Rukama se zachytím obou stran věže a konečky prstů přejedu po kameni. Dosud je teplý od ranního slunce, ale rychle chladne. Je kluzký deštěm, ale ne mechem ani ničím podobným. Předě mnou si Rhiannon razí cestu přes lávku a s roztaženými pažemi udržuje rovnováhu. Je asi ve čtvrtině cesty a její postava je v dešti čím dál tím rozmazanější.

„Ona nemá jen jednu dceru?“ zeptá se druhý jezdec, a když do nás narazí další poryv větru, přitáhne si plášť těsněji k tělu. Pokud je takhle větrno už tady, kdy dolní polovinu mého těla chrání stěna věžičky, pak na lávce mě čeká peklo.

„To slyším docela často.“ Nadechnu se nosem a vydechnu ústy, nutím se zklidnit dech a zpomalit srdeční tep. Jestli zpanikařím, zemřu. Jestli uklouznu, zemřu. Jestli... *Ále, do háje s tím.* Na to, co mě čeká, už se nemůžu nijak jinak připravit.

Udělám první nesmělý krok na lávku, ale když mě zasáhne další poryv větru a srazí mě stranou, křečovitě se zachytím kamenné zdi.

„A ty si myslíš, že můžeš jezdit na drakovi?“ zachechtá se ten idiot, co stojí v řadě za mnou. „Sorrengailová, a sotva udrží rovnováhu. Už teď lituju křídlo, ve kterém skončíš.“

Znovu získám rovnováhu a pevněji si utáhnu popruhy tlumoku.

„Jméno?“ položí jezdec stejnou otázku, ale já vím, že nemluví na mě.

„Jack Barlowe,“ odpoví ten za mnou. „Zapamatuj si to jméno. Jednou ze mě bude velitel křídla.“ Dokonce i z jeho hlasu je cítit arogance.

„Měla bys jít, Sorrengailová,“ pobídne mě Xadenův hluboký hlas.

Ohlédnu se přes rameno a vidím, jak mě probodává pohledem.

„Pokud ovšem nepotřebuješ menší motivaci?“ Jack zvedne ruce a vrhne se vpřed. Sakra, on se mě chystá shodit.

Zmocní se mě obrovský strach a přinutí mě konečně se pohnout. Opustím bezpečí věže a vkročím na lávku. Už není cesty zpět.

Srdce mi bije tak silně, že slyším, jak mi duní v uších.

Sleduj kameny před sebou a nedívej se dolů, zní mi v hlavě sestřina rada, ale je těžké se jí řídit, když může být každý krok mým posledním. Roztáhnu paže, abych udržela rovnováhu, a začnu se pohybovat vpřed rozváznými malými krůčky, které jsem trénovala s majorem Gillsteadem na nádvoří. Ale žádný trénink mě nemohl připravit na vítr, déšť a šedesátimetrovou propast, která zeje pode mnou. Kameny pod mýma nohama jsou místy nerovné, spojené ztvrdlou maltou, o kterou se dá snadno zakopnout, a já se soustředím na cestu před sebou, abych si necivěla na boty. Napínám svaly a udržuju vzpřímený postoj.

Jak mi prudce stoupá tep, začne se mi točit hlava.

Klid. Musím zůstat klidná.

Nedokážu v hlavě udržet žádnou melodii, dokonce si nezvládnou ani tíše broukat, takže rozptýlení zpěvem je vyloučeno, ale jsem učenec. Nikde nepanuje takový klid jako v archivu, takže přesně na to teď budu myslet. Na fakta. Logiku. Historii.

Tvoje mysl už odpověď zná, tak se uklidni a dovol jí, aby si vzpomněla. To mi vždycky říkal táta. Potřebuju něco, co zaměstná logikou stránku mého mozku, abych se neotočila a nevydala se rovnou zpátky do věže.

„Kontinent je domovem dvou království – a ta už jsou spolu čtyři sta let ve válce,“ odříkávám základní, jednoduchá fakta, která jsem

si při přípravě na písarskou zkoušku vstřípila do mysli, abych si na ně mohla kdykoli snadno vzpomenout, a zároveň se krok za krokem dostávám přes lávku. „Navarra, můj domov, je větší království se šesti jedinečnými provinciemi. Tyrrendor, naše nejjíznější a největší provincie, má společnou hranici s provincií Krovla v království Poromiel.“ Každé slovo zklidňuje můj dech, zpomaluje můj srdeční tep a zmírňuje mou závat.

„Na východ od nás leží zbývající dvě poromielské provincie Braevick a Cygnisen s pohořím Esben, které tvoří přirozenou hranici.“ Přecházím namalovanou čáru, která označuje polovinu cesty. Právě se nacházím na nejvyšším bodu lávky, ale nesmím na to myslet. *Nedívej se dolů.* „Za Krovlou, naším nepřítelem, leží vzdálená Pustina, poušť –“

Zaburácí hrom, zasáhne mě poryv větru a já polekaně zamávám rukama. „Do háje!“

Vichřice mě strhne doleva a já si rychle dřepnu na lávku. Přidržíím se okrajů a snažím se neztratit půdu pod nohama. A zatímco nade mnou a kolem mě kvílí vítr, ještě víc se přikrčím, abych byla co nejmenší. Sevře se mi žaludek, začnu zrychleně dýchat a zmocní se mě panika.

„Poslední z pohraničních provincií Navarry, která se připojila k alianci a přísahala věrnost králi Reginaldovi, byl Tyrrendor,“ zakřičím do skučícího větru a nutím svou mysl pokračovat dál a ubránit se velmi reálné hrozbě, že zůstanu zcela ochromená. „Byla to také jediná provincie, která se o šest set dvacet sedm let později pokusila o odtržení. Kdyby k tomu opravdu došlo, naše království by zůstalo naprosto bezbranné.“

Rhiannon je stále přede mnou, na místě, o kterém se domnívám, že se nachází ve třech čtvrtinách lávky. Výborně. Zaslouží si to zvládnout.

„Království Poromiel sestává hlavně z obdělávaných rovin a bažin a je známé výjimečnými tkaninami, nekonečnými lány obilí a jedinečnými pružračnými drahokamy schopnými zesilovat drobná kouzla.“ Než se zase pomalíčku vydám vpřed a opatrně položím jednu nohu před druhou, letmo pohlédnu na temná mračna nad sebou. „Oproti tomu se v hornatých oblastech Navarry vyskytuje hojnost rudy, ve východních provinciích roste spousta tvrdého dřeva a v lesích se prohání nekonečné množství jelenů a losů.“

Při dalším kroku se uvolní pár kousků malty. Zamávám rukama a snažím se znovu získat rovnováhu. Polknu, a než se opět pohnu vpřed, opatrně otestuju své tělo.

„Obchodní dohoda z Ressonu, podepsaná před více než dvěma sty lety, zajišťuje čtyřikrát ročně výměnu masa a dřeva z Navarry za látky a zemědělské produkty z Poromielu, k níž dochází na základně Athebyne na hranicích Krovly a Tyrrendoru.“

Odtud už vidím kvadrant jezdců. Obrovské kamenné sloupky se zvedají po úbočí hory až k základně citadely, kde, jak vím, tahle lávka končí, pokud se mi tam ovšem podaří dostat.

Ramenem oděným v kůži si z obličejů setru dešťové kapky a ohlédnu se, abych zjistila, kde je Jack.

Zastavil se těsně za čtvrtinou lávky. Jeho zavalitá postava stojí... jako by na něco čekala. Ruce má v bok. Vítr jako by na jeho rovnováhu neměl žádný vliv. Ten má ale štěstí. I na tu dálku bych přisahal, že se škodolibě uculuje, ale možná je to jen deštěm v mých očích.

Nemůžu tu zůstat stát. Chci vidět další východ slunce, a to znamená, že musím pokračovat v chůzi. Nesmím dovolit, aby mě ovládl strach. Zatnu svaly na nohou, abych udržela rovnováhu, pomalu se pustím kamene pod sebou a napřímím se.

Roztáhni ruce. Jdi.

Než přijde další poryv větru, musím se dostat co nejdál.

Ohlédnu se přes rameno, abych zjistila, kde je Jack, a ztuhne mi krev v žilách. Otočil se ke mně zády a postavil se tváří v tvář dalšímu kandidátovi, který se k němu blíží a nebezpečně se přitom kymácí. Hrůzou bez sebe sleduju, jak Jack toho vytáhlého kluka popadne za popruhy jeho příliš těžkého batohu a jako pytel obilí ho shodí z lávky.

Na okamžik mi k uším dolehne výkřik, ale ten slabne, jak chlapcovo tělo mizí z dohledu, až utichne docela.

Krucinál.

„Jsi na řadě, Sorrengailová!“ zahuláká Jack. Odtrhnu pohled od propasti a uvidím, že míří prstem na mě a ústa má zkřivená zlověstným úsměvem. Pak vyrazí za mnou a jeho kroky děsivou rychlostí zkracují vzdálenost mezi námi.

Hni sebou. Hned.

„Tyrrendor se rozkládá na jihozápadě kontinentu,“ začnu znovu odříkávat a rovnoměrnými, třebaže trochu poděšenými kroky vyrazím dál po kluzké, úzké lávce. Levá noha mi na začátku každého kroku trochu podklouzne. „Vzhledem k tomu, že jej tvoří nehostinná, hornatá krajina, kterou na západě ohraničuje Smaragdové moře a na jihu Arctilský oceán, je prakticky neproniknutelný. Ačkoli je geograficky oddělen Dralorskými útesy, přírodní ochrannou hranicí –“

Zasáhne mě další poryv větru a noha mi sklouzne z lávky. Rozbuší se mi srdce. Klopýtnu a spadnu a lávka jako by mi letěla vstříc. Kolenem narazím do kamene a vyjeknu bolestí. A zatímco moje levá noha visí z tohohle pekelného mostu, rukama se snažím zachytit okraj lávky. Jack už není daleko za mnou. Pak udělám chybu a podívám se dolů. Hrůzou se mi sevře žaludek.

Z nosu i brady mi kape voda, tříští se o kámen a padá do řeky, která se valí údolím víc než šedesát metrů hluboko. Ve snaze zklidnit srdeční tep polknu narůstající knedlík v krku a prudce zamžourám.

Dnes nezemřu.

Chytnu se okrajů lávky, celou vahou se opřu o kluzké kameny, vyhoupnu levou nohu zpátky nahoru a položím chodidlo na lávku. V tuhle chvíli už na světě neexistují žádná fakta, která by mi zklidnila myšlenky. Potřebuju dostat pravou nohu pod sebe. Mám na ní tu lepší botu, ale stačí jediný špatný pohyb, a zjistím, jak moc je ta řeka pode mnou studená.

Zabije tě už náraz.

„Jdu si pro tebe, Sorrengailová!“ uslyším za sebou.

Odstrčím se od kamenů, postavím se a modlím se, aby se moje boty udržely na lávce. Jestli spadnu, fajn, bude to moje chyba. Ale nehodlám tomu kreténovi dovolit, aby mě zavraždil. *Nejlepší bude dostat se na druhou stranu, kde na mě čeká zbytek vrahů.* Ne že by se mě snažili zabít všichni v kvadrantu, jen kadeti, kteří si myslí, že budu přítěží pro křídlo. Existuje důvod, proč si jezdci tolik cení síly. Efektivnost každé letky, perutě, křídla totiž vždycky závisí na jejich nejslabším článku, a pokud se ten článek zlomí, ohrozí to celou jednotku.

Jack si buď myslí, že já jsem ten článek, nebo je to labilní magor, kterého prostě baví zabíjet. Nejspíš obojí. Tak či onak si musím pospíšet.

Rozpažím ruce a zaměřím se na konec cesty, na nádvoří citadely, kde Rhiannon právě seskakuje z lávky do bezpečí, a navzdory dešti

zrychlím. Držím se zpříma, napínám svaly a pro jednu jsem vděčná, že jsem menší než většina ostatních.

„Budeš křičet celou cestu až dolů?“ výsměšně se pochechtává Jack a jeho hlas zní stále blíž a blíž. Dohání mě.

Na strach není místo, takže si ho zakážu a v duchu si představuju, jak ho ve svojí mysli strkám za mříže. Už vidím konec lávky i jezdce, kteří čekají u vstupu do citadely.

„Není možné, aby zkoušku zvládl někdo, kdo ani neunes plný batoh. Jsi omyl, Sorrengailová,“ zavolá Jack mnohem zřetelnějším hlasem, ale já nehodlám riskovat ztrátu tempa, jen abych zkontrolovala, jak daleko za mnou je. „Bude opravdu nejlepší, když tě teď srazím dolů, nemyslíš? Je to mnohem milosrdnější než dovolit, aby se na tobě vyřádili draci. Začnou ti ukusovat jednu roztrěsenou končetinu po druhé, dokud jsi ještě naživu. No tak,“ přemlouvá mě, „bude mi *potěšením* prokázat ti tu laskavost.“

„To víš, že jo,“ zamumlám. K mohutným zdem citadely už mi zbývá sotva deset kroků. Levá noha mi podklouzne a já se zapotácím, ale trvá to sotva jeden úder srdce, než zase vyrazím vpřed. Pevnost se tyčí za silným cimbuřím. Je vytesaná přímo do hory, má tvar písmene L a tvoří ji soubor vysokých kamenných budov, které jsou postaveny tak, aby, ze zřejmých důvodů, odolaly ohni. Hradby, které obklopují nádvoří citadely, jsou víc než tři metry silné a dva metry vysoké, a nachází se v nich jediný otvor – a já už jsem skoro tam.

Když se na obou stranách ode mě vztyčí kamenné stěny, málem se rozvzlykám úlevou.

„Myslíš, že tam budeš v bezpečí?“ zaskřípe těsně za mnou Jackův hlas.

Zajištěná z obou stran zdmi přeběhnu poslední tři metry. Slyším jeho kroky přímo za zády, ale adrenalin pohání mé tělo vpřed a srdce mi přitom buší jako splašené. Jack se vrhne po mém batohu, ale mine a rukou mě udeří do boku. Ale to už jsme na samém konci lávky a já se vrhnu vpřed a seskočím dolů na nádvoří, kde čekají dva jezdci.

Jack frustrovaně zařve a ten zvuk mi sevře prudce se zvedající a klesající hrudník jako ve svěráku.

Otočím se a z pochvy na hrudi vytrhnu dýku právě ve chvíli, kdy se Jack se zrudlým obličejem a přerývaným dechem smykem zastaví na konci lávky. V jeho zúžených, ledově modrých očích se zračí

vražda. Shlíží na mě... a na místo, kde se hrot mé dýky zabodává do látky jeho jezdeckých kalhot a ohrožuje jeho „nádobíčko“.

„Myslím. Že prozatím. Budu. V bezpečí,“ podaří se mi vykoktat. Celá se třesu, ale ruku mám víc než pevnou.

„Opravdu?“ Jack se chvěje vzteky, vraští husté blondaté obočí nad ledově modrýma očima a svou obrovitou postavou se nebezpečně naklání ke mně. Ale neudělá ani krok.

„Je nezákonné, aby jezdec způsobil jinému újmu, pokud se nachází v jakémkoli útvaru kvadrantu anebo je-li přítomen nadřízený kadet,“ odrecituju z Kodexu, zatímco mi srdce stále tluče až v krku. „Mohla by se tím snížit výkonnost křídla. A já myslím, že ten dav za námi lze považovat za útvar. Článek tři, oddíl –“

„To je mi u prdele!“ Pohne se, ale já zůstanu stát, kde jsem, a moje dýka prořízne první vrstvu jeho kalhot.

„Doporučuju, aby sis to rozmyslel.“ Upravím svůj postoj pro případ, že by to neudělal. „Mohla bych uklouznout.“

„Jméno?“ zahuhlá jezdce vedle mě, jako bychom byli to nejméně zajímavé, co dnes viděla. Na milisekundu se podívám jejím směrem. Zatímco sleduje scénu, která se před ní odehrává, jednou rukou si zastříčí ohnivě rudé prameny vlasů dlouhé až k bradě za ucho. V druhé ruce drží svitek. Tři stříbrné čtyřcípé hvězdy vyšité na rameni jejího pláště mi prozradí, že je ve třetím ročníku. „Na jezdce jsi docela malá, ale vypadá to, že jsi to zvládla.“

„Violet Sorrengailová,“ odpovím, ale stoprocentně se znovu soustředím na Jacka. Z obočí mu kape dešťová voda. „A než se zeptáš, ano, jsem ta Sorrengailová.“

„Ani se nedivím, s touhle obratností,“ podotkne žena a drží přitom pero nad svítkem stejným způsobem jako moje máma.

To je možná nejhezčí kompliment, jakého se mi kdy dostalo.

„A ty se jmenuješ jak?“ položí další otázku. Vím docela jistě, že se ptá Jacka, ale jsem příliš zaneprázdněná studiem svého soupeře, než abych se ohlédlá jejím směrem.

„Jack. Barlowe.“ Na rtech mu nepohrává žádný zlověstný úsměv ani se mu z nich nehrnou další posměšky o tom, jak si bude užívat mou vraždu. V jeho obličejí ale není nic než čistá zloba, slibující odplatu.

Obavami se mi zježí chloupky na zátylku.

„No, Jacku,“ zamyšleně promluví jezdec po mé pravici, zatímco si škrábe tmavou kozí bradku. Nemá na sobě plášť a déšť se vsakuje do záplat našitých na obnošeném koženém kabátě. „Kadetka Sorrengailová tě tady drží za koule, a to ve více ohledech. Má pravdu. Pravidla říkají, že mezi jezdci v útvaru panuje pouze respekt. Pokud ji chceš zabít, budeš to muset udělat při souboji nebo ve svém volném čase. Tedy pokud se rozhodne pustit tě z lávky. Protože technicky vzato ještě nejsi v kvadrantu, a tudíž dosud *nejsi* kadet. *Ona* je.“

„A co když se rozhodnu zlomit jí vaz hned, jak seskočím dolů?“ zavrčí Jack a pohled v jeho očích mi říká, že to udělá.

„Pak se seznámíš s draky dříve než ostatní,“ odpoví zrzka nevýrazným tónem. „Tady nečekáme na žádné soudy. Rovnou popravujeme.“

„Tak co uděláš, Sorrengailová?“ zeptá se mě jezdec. „Zařídíš, aby tu Jack začal jako eunuch?“

Zatraceně. Co udělám? Nemůžu ho zabít, ne z tohoto úhlu, a kdybych mu uřízla koule, nenáviděl by mě ještě víc, pokud je to vůbec možné.

„Budeš dodržovat pravidla?“ zeptám se Jacka. V hlavě mi hučí a mám strašně těžkou ruku, ale dýku pořád držím namířenou na jeho citlivé místo.

„Asi mi nic jiného nezbyvá,“ ušklíbne se. Pak zvedne ruce, dlaně otočí ke mně a jeho postoj se uvolní.

Skloním dýku, ale nechám si ji v dlani a jsem připravená ji použít. Opatrně se přesunu stranou k zrzce, která vede statistiku.

Jack seskočí na nádvoří, a když prochází kolem mě, dloubne do mě ramenem. Zastaví se a nakloní se ke mně. „Jsi mrtvá, Sorrengailová, a já budu ten, kdo tě zabije.“

Modří draci jsou potomci výjimečného rodu Gormfaileas. Vyznačují se hroživou velikostí a neuvěřitelnou krutostí, zvlášť v případě vzácného modrého dykoocasého, který dokáže vykuchat nepřítele jediným švihnutím svého ocasu pokrytého bodci ostrými jako nože.

— PŘÍRUČKA PLUKOVNÍKA KAORIHO O DRACÍCH

KAPITOLA TŘI

Jestli mě chce Jack zabít, musí se postavit do fronty. Kromě toho mám pocit, že ho Xaden Riorson předběhne.

„Dnes ne,“ odpovím Jackovi s rukojetí dýky pevně sevřenou v ruce. Když se ke mně nakloní a nadechne se, nějak se mi podaří potlačit zachvění. Čichá si ke mně jako nějaký zatracený pes. Pak se zachechtá a připojí se k davu slavicích kadetů a jezdců, kteří se shromáždili na rozlehlém nádvoří citadely.

Je ještě brzy, nejspíš kolem deváté, ale už teď vidím, že kadetů není tolik, kolik kandidátů bylo přede mnou ve frontě. Podle převažující přítomnosti kožených uniforem jsou tu jak sekundáni, tak terciáni a dělají si přehled o nových kadetech.

Děšť se zmírní v mrholení, jako by přišel jen proto, aby nejtěžší zkoušku mého života ještě ztížil... ale zvládla jsem ji.

Jsem naživu.

Dokázala jsem to.

V levém koleni – v tom, kterým jsem se praštila o lávku – mi propukne pulzující bolest. Roztřesu se. Když udělám krok, zabolí mě to tak, že se mi málem podlomí nohy. Musím si ho zavázat, než si toho někdo všimne.

„Myslím, že sis udělala nepřítele,“ prohodí rzka a nenuceně si přesune smrtící kuši, kterou má připevněnou na rameni. Přes svitek, který drží v ruce, si mě bystrým pohledem v oříškových očích zkoumavě prohlédne. „Být tebou, chráním si záda.“

Přikývnu. Budu si muset chránit záda i všechny ostatní části těla.

Z lávky seskočí další kandidát. Vtom mě někdo uchopí zezadu za ramena a otočí mě k sobě. Málem se po něm oženu dýkou, ale naštěstí si včas uvědomím, že je to Rhiannon.

„Zvládly jsme to!“ Usměje se a stiskne mi ramena.

„Zvládly jsme to,“ zopakuju s nuceným úsměvem. Třesou se mi nohy, ale podaří se mi zasunout dýku do pouzdra na hrudi. Teď když jsme tady, když jsme obě kadetky, můžu jí věřit?

„Nevím, jak ti poděkovat. Kdybys mi nepomohla, nejmní tři-krát bych spadla. Měla jsi pravdu – ty moje podrážky šíleně klouzaly. Viděla jsi ty lidi kolem? Přísahám, že jsem právě zahlédla nějakou sekundánku s růžovými pruhy ve vlasech. A jeden kluk tu má na pažích vytetované dračí šupiny.“

„Konformita je pro péchotu,“ prohlásím, když zahákne ruku za můj loket a táhne mě k ostatním. Moje koleno naříká bolestí, která vystřeluje nahoru až ke kyčli a dolů až k chodidlu. Celou vahou se opřu o Rhiannon a s její pomocí se belhám vpřed.

Zatraceně.

Odkud se vzala ta nevolnost? Proč se nemůžu přestat třást? Nejspíš každou chvíli upadnu – přece není možné, abych zůstala vzpřímeně stát s tímhle zemětřesením v nohách a hukotem v hlavě.

„Když už jsme u toho,“ řekne a podívá se dolů. „Musíme si vyměnit boty. Táhle je lavička –“

Z davu vystoupí nějaký vysoký člověk v neposkrvněné černé uniformě, vyrazí k nám, a i když se Rhiannon podaří uhnout, já mu plnou silou narazím do hrudi.

„Violet?“ Silné ruce mě chytí za lokty, abych se neskácela, a když zvednu hlavu, uvidím pár známých okouzlujících hnědých očí, doširoka otevřených zjevným šokem.

Projede mnou úleva a pokusím se o úsměv, který nejspíš vypadá jako pokřivený úšklebek. Zdá se mi vyšší, než byl loni v létě, tváře má nově zarostlé vousy a spravil se tak, že nemůžu uvěřit vlastním očím... anebo se mi jen mlží zrak? Krásný, nenucený úsměv, který se

až příliš často objevoval v mých fantaziích, zmizel a nahradil ho pod-
mračený výraz, který mu hyzdí ústa, a všechno na něm působí tro-
chu... tvrději, ale zdá se, že mu to tu svědčí. A když se snažím najít
rovnováhu, uvědomuju si, že linie jeho brady, čelo, dokonce i svaly na
jeho pažích jsou pod mými prsty tvrdé jako kámen. Někdy v minulém
roce se Dain Aetos změnil z přitažlivého a roztomilého na *úchvatného*.

A já mu nejspíš pozvracím jeho naleštěné boty.

„Co tady sakra děláš?“ vyštěkne a v očích se mu zračí překvapení, kte-
ré se pomalu přetavuje v něco cizího, něco smrtícího. Tohle už není ten
kluk, se kterým jsem vyrůstala. Teď je z něho jezdec druhého ročníku.

„Daine. Tak ráda tě vidím.“ To je slabé vyjádření, protože už se
nechvěju jako ratlík, ale třesu se jako osika a do krku mi stoupá žluč,
což ještě umocní mou nevolnost. Podlomí se mi kolena.

„Zatraceně, Violet,“ zamumlá a vytáhne mě zpátky na nohy. S jed-
nou rukou na mých zádech a druhou pod mým loktem mě rychle
odvede pryč od ostatních do výklenku ve stěně, poblíž první obran-
né věže citadely. Je to stinné, skryté místo s tvrdou dřevěnou lavicí,
na kterou mě posadí a pak mi pomůže sundat tlumok.

Ústa se mi zaplaví slinami. „Budu zvracet.“

„Hlavu mezi kolena,“ nařídí mi Dain drsným tónem, na jaký od
něho nejsem zvyklá, ale udělám to. Zatímco se nadechuju nosem
a vydechuju ústy, jemně mi krouží rukou po bedrech. „To je adrena-
lin. Dej tomu minutu a přejde to.“ Uslyším, jak se k nám po šterku
blíží kroky. „Zatraceně, kdo jsi?“

„Jsem Rhiannon. Jsem Violetina... kamarádka.“

Upírám oči na šterk pod mými nesourodyními botami a snažím se
přimět skrovný obsah žaludku, aby zůstal, kde je.

„Poslouchej mě, Rhiannon. Violet je v pořádku,“ houkne Dain.
„A kdyby se někdo ptal, řekni mu přesně to, co jsem řekl já. Že se jí
z těla vyplavuje adrenalin. Rozumíš?“

„Do toho, co se děje s Violet, přece nikomu nic není,“ opáčí
Rhiannon stejně ostrým tónem. „Takže nikomu nic říkat nebudu.
Zvlášť ne, když jsem se přes lávku dostala jen díky ní.“

„Doufám, že to myslíš vážně,“ upozorní ji a kousavost v jeho hla-
se je v rozporu s tím, jak mi neustále krouží rukou po zádech a sna-
ží se mě uklidnit.

„A kdo jsi sakra vlastně ty?“ utrhne se na něj Rhiannon.

„Je to jeden z mých nejstarších přátel.“ Třes pomalu ustupuje a nevolnost slábne, ale nevím jistě, jestli je to uplynulým časem, anebo tím, jakou zaujímám polohu, a tak dál držím hlavu mezi koleny a aspoň si přitom rozvážu levou botu.

„Aha,“ odpoví Rhiannon.

„A jsem jezdec druhého ročníku, *kadetko*,“ zavrčí Dain.

Štěrk zaskřípe, jako by Rhiannon o krok ustoupila.

„Tady tě nikdo nevidí, Vi, tak nespěchej,“ zašeptá Dain.

„Protože pozvracet se poté, co jsem přezila lávku a toho kretěna, který mě z ní chtěl shodit, by se považovalo za slabost.“ Pomalu se zvednu a posadím se zpříma.

„Přesně tak,“ odpoví. „Jsi zraněná?“ Zoufalým pohledem si mě prohlédne od hlavy k patě, jako by se o tom potřeboval přesvědčit na vlastní oči.

„Bolí mě koleno,“ přiznám se šeptem, protože je to Dain. Dain, kterého znám od našich pěti a šesti let. Dain, jehož otec je jedním z matčinych nejdůvěrnějších poradců. Dain, který stál po mém boku, když Mira odešla do kvadrantu jezdců, a znovu, když zemřel Brennan.

Vezme moji bradu mezi palec a ukazováček a otočí mou tvář doleva a doprava, aby si ji mohl prohlédnout. „To je všechno? Víš to jistě?“ Jeho ruce se rozběhnou po mých bocích a zastaví se na žebrech. „Ty máš *dýky*?“

Rhiannon sundá mou botu, vydechne úlevou a zavrtí prsty na noze.

Přikývnu. „Tři na hrudi a jednu v botě.“ Díky bohům, jinak bych tu teď neseděla.

„Hm.“ Spustí ruce a podívá se na mě, jako by mě nikdy předtím neviděl, jako bych byla úplně cizí, ale pak zamžiká a je to pryč. „Vyměňte si boty. Vypadáte směšně. Vi, ty jí věříš?“ zeptá se a kývne směrem k Rhiannon.

Mohla na mě počkat v bezpečí hradeb citadely a shodit mě, stejně jako se o to pokusil Jack, ale neudělala to.

Přikývnu. Věřím jí tak, jak může kdokoli jiný věřit jinému primánovi.

„Tak dobře.“ Vstane a otočí se k ní. Na jeho kožené uniformě jsou rovněž pouzdra na dýky, ale zatímco ta moje jsou dosud prázdná, on v nich ty dýky má. „Jsem Dain Aetos a jsem velitel druhé letky Perutě plamenů Druhého křídla.“

Velitel letky? Povytáhnu obočí. Nejvyšší hodnosti mezi kadety v kvadrantu jsou velitel letky a velitel křídla. Obě pozice zastávají elitní terciáni. Sekundáni se můžou vyšvihnout na velitele letky, ale jen pokud jsou výjimeční. Všichni ostatní jsou před Rozřazením – kdy si draci vybírají, s kým se propojí – jen kadeti, a teprve pak se z nich stanou jezdcí. Lidé tu umírají až příliš často na to, aby se tu hodnosti rozdávaly předčasně.

„Lávka by měla v příštích několika hodinách skončit, podle toho, jak rychle ji kandidáti přejdou nebo z ní spadnou. Najdi tu zrzku se svitkem – obvykle nosí kuši – a řekni jí, že Dain Aetos zařadil tebe i Violet Sorrengailovou do své letky. Pokud by měla nějaké námitky, připomeň jí, že je od loňského Rozřazení, kdy jsem ji zachránil zadek, mou dlužnicí. Brzy přivedu Violet zpátky na nádvoří.“

Rhiannon se na mě podívá a já přikývnu.

„Jdi, než nás někdo uvidí,“ vyštěkne Dain.

„Už jdu,“ odpoví, vklouzne nohou do své boty a rychle si ji zašněruje. Já udělám totéž.

„Přešla jsi lávku v obyčejné botě, která je ti navíc příliš velká?“ podiví se Dain a nevěřícně se na mě podívá.

„Kdybychom si nevyměnily boty, Rhiannon by zemřela.“ Postavím se a zavravorám, protože moje koleno protestuje a chystá se podlomit.

„A ty zemřeš, jestli se odsud nedostaneme.“ Nabídne mi paži. „Chyt se mě. Musíme tě dostat do mého pokoje. Musíš si tu nohu obvázat.“ Povytáhne obočí. „Pokud jsi ovšem za uplynulý rok nenašla nějaký zázračný lék, o kterém nevím?“

Zavrtím hlavou a pověším se mu na paži.

„Zatraceně, Violet. *Zatraceně*.“ Nenápadně si přitiskne mou paži k boku, volnou rukou popadne můj tlumok a pak mě vede do tunelu na konci výklenku vnější zdi, kterého jsem si předtím vůbec nevšimla. Ve svícnech, kolem nichž procházíme, se rozblíká magické světlo, které zhasne, jakmile ho mineme. „Ty tu nemáš co dělat.“

„To si moc dobře uvědomuju.“ Protože nás teď nikdo nevidí, dovolím si trochu kulhat.

„Měla bys být v kvadrantu písarů,“ vybuchne a vede mě tunelem ve zdi. „Co se to sakra stalo? Prosím, řekni mi, že ses do kvadrantu jezdců nepřihlásila *dobrovolně*.“

„Co myslíš, že se stalo?“ Odpovím otázkou, když dojdeme ke kované bráně, která vypadá, že má zabránit vniknutí trolla... anebo draka.

Zakleje. „Tvoje matka.“

„Moje matka,“ přikývnu. „Všichni Sorrengailové jsou jezdcí, co-pak to nevíš?“

Dojdeme k točitému schodišti a Dain mě vede nahoru. Mineme přízemí a první patro a zastavíme se ve druhém, kde se skřípáním kovu o kov otevře další bránu.

„Tohle je patro druhého ročníku,“ vysvětlí mi tiše. „Což znamená...“

„Že tady nahoře nemám co pohledávat.“ Ještě víc se k němu přitulím. „Neboj se – kdyby nás někdo zahlédl, řeknu, že mě při prvním pohledu na tebe přemohl chťíc a že jsem nemohla vydržet ani vteřinu, abych tě dostala z kalhot.“

„Mazaná jako vždycky.“ A zatímco pokračujeme chodbou k jeho pokoji, na rtech se mu objeví pokřivený úsměv.

„Až budeme u tebe, můžu pro větší věrohodnost párkrát zavzdychat *ach, Daine*,“ navrhnou a myslím to vážně.

Odfrkne si, před jedněmi dřevěnými dveřmi upustí můj tlumok na zem a pak před klikou zakroučí rukou. Zámek slyšitelně cvakne.

„Ovládáš magii,“ vyhrknu.

To samozřejmě není žádná novinka. Je to jezdec druhého ročníku a všichni jezdci mohou provádět menší kouzla, jakmile se jejich draci rozhodnou přenést na ně trochu své moci. Ale je to... Dain.

„Netvař se tak překvapeně.“ Zakoulí očima, otevře dveře, zvedne ze země můj tlumok a pomůže mi dovnitř.

Jeho pokoj je jednoduchý, s postelí, prádelníkem, psacím stolem a šatní skříní. Kromě několika knih na stole tu není nic osobního. S nepatrným zadostiučiněním si všimnu, že jednou z knih je svazek o krovanském jazyce, který jsem mu dala, než loni v létě odešel. Vždycky měl nadání pro jazyky. Dokonce i příkrývka na jeho posteli je jednoduchá, jezdecky černá, snad aby ani ve spánku nezapomněl, kým je. Přesunu se ke klenutému oknu. Čirým sklem vidím na druhé straně rokle zbytek Basgiathu.

Je to stejná válečná akademie, a přesto je to úplně jiný svět. Po lávce právě přecházejí další dva kandidáti, ale odvrátím zrak dřív, než mě

příliš zaujmou. Co kdyby spadli? Za jeden den člověk snese jen určité množství smrti a moje míra už je naplněná až po okraj.

„Máš tu nějaké obvazy?“ Podá mi můj tlumok.

„Dostala jsem je od majora Gillsteada,“ přikývnu, plácnu sebou na okraj jeho odborně ustlané postele a začnu se prohrabávat obsahem tlumoku. Naštěstí pro mě umí Mira sbalit tlumok neskonale líp než já, takže obvazy snadno najdu.

„Chovej se jako doma.“ Usměje se na mě, opře se o zavřené dveře a překříží si kotníky. „I když se mi nelíbí, že jsi tady, musím říct, že je víc než příjemné vidět tvou tvář, Vi.“

Zvednu oči a naše pohledy se setkají. Napětí, které se mi nahromadilo v hrudi za poslední týden – no, spíš za posledního půl roku –, poleví a na chvíli jsme tu jen my dva. „Chyběl jsi mi.“ Možná tím dávám najevo svou slabost, ale je mi to jedno. Dain stejně ví skoro všechno, co se o mně dá vědět.

„Jo, taky jsi mi chyběla,“ vysloví ticho a oči mu zjihnou.

Sevře se mi hruď, a když se na mě podívá, oba si uvědomíme, že mezi námi panuje téměř hmatatelný pocit... očekávání. Možná že po všech těch letech jsme, pokud jde o vzájemnou touhu, konečně na stejné vlně.

Nebo ho jen potěšilo, že vidí starou přítelkyni.

„Měla by sis obvázat tu nohu.“ Otočí se obličejem ke dveřím. „Nebudu se koukat.“

„Není to nic, co bys už neviděl.“ Prohnu se v bocích a stáhnou si kožené kalhoty přes stehna a kolena. Zpropadeně. Levé koleno je oteklé. Kdyby stejným způsobem jako já upadl někdo jiný, skončil by s modřinou, nanejvýš s odřeninou. Ale já? Musím si koleno stáhnout tak, aby mi česka zůstala tam, kde má. Není to jen mými slabými svaly. Ani moje vazy, které drží klouby pohromadě, nefungují, jak by měly.

„Jo, ale taky se neplížíme pryč, abychom si zaplavali v řece, že?“ poškádlí mě. Vyrůstali jsme spolu na všech základnách, na které byli naši rodiče vysláni, a ať jsme byli kdekoli, vždycky jsme si dokázali najít místo, kde se dalo koupat, a stromy, na které se dalo lézt.

Upevním si obvaz nahoře na koleni a zajistím si celý kloub stejně, jak jsem to dělala od doby, kdy jsem byla dost stará na to, aby mě léčitelé naučili, jak na to. Je to nacvičený pohyb, který bych zvládla

i ve spánku. Známost toho postupu mě téměř uklidní, jen kdyby to neznamenal, že zahajuju svůj pobyt v kvadrantu se zraněním.

Jakmile se mi podaří připevnit malou kovovou sponu, vstanu, vytáhnu si kožené kalhoty zpátky přes zadek a zapnu si je. „Všechno skryto.“

Otočí se a přejede mě pohledem. „Vypadáš... jinak.“

„To je tou koženou uniformou.“ Pokrčím rameny. „Proč? Je jinak špatně?“ Vteřinu mi trvá zavřít tlumok a přehodit si ho přes ramena. Díky bohům, že se bolest v koleni dá s tím obvazem vydržet.

„Je to...“ Pomalu zavrtí hlavou a začne si okusovat spodní ret. „... prostě jinak.“

„Páni, Daine Aetosi.“ Ušklíbnu se, zamířím k němu a chytím kliku vedle něho. „Viděl jsi mě v plaveckém oblečení, halenách, a dokonce i v plesových šatech. Chceš mi říct, že kožená uniforma s tebou udělá tohle?“

Pohrdavě si odfrkne, ale ve tváři lehce zčervená. Dotkne se mé ruky a otevře dveře. „Jsem rád, že rok našeho odloučení nijak neotupil tvůj jazyk, Vi.“

„Á,“ prohodím přes rameno, když vycházíme na chodbu, „s jazykem umím docela dost věcí. Byl bys ohromený.“ Můj úsměv je tak široký, až to skoro bolí, a já na vteřinu zapomenu, že se nacházíme v kvadrantu jezdců, i to, že jsem právě přežila přechod přes lávku.

Rozhoří se mu oči. Asi taky na moment zapomněl. Pravdou ale je, jak vždycky zdůrazňovala Mira, že jezdci za těmito zdmi nejsou nijak zdrženliví. Neexistuje moc důvodů, proč si něco odpírat, když se člověk možná nedožije zítřka.

„Musíme tě odsud dostat,“ řekne a potřese hlavou, jako by si ji potřeboval vyčistit. Pak znovu udělá tu věc s rukou a já slyším, jak se zámek zasune na své místo. Na chodbě nikdo není, a tak se rychle dostaneme ke schodišti.

„Díky,“ šeptnu, když vyrazíme dolů. „Moje koleno už je na tom mnohem líp.“

„Pořád nechápu, jak si tvoje máma mohla myslet, že je dobrý nápad umístit tě do kvadrantu jezdců.“ Zatímco bok po boku scházíme po schodech, prakticky cítím, jak jím cloumá hněv. Na jeho straně není žádné zábradlí, ale nezdá se, že by mu to vadilo, i když by jediný chybný krok znamenal jeho konec.

„Já taky ne. Loni na jaře, poté, co jsem složila úvodní přijímací zkoušku, mi oznámila své rozhodnutí, který kvadrant si mám vybrat, a okamžitě jsem musela začít trénovat s majorem Gillsteadem.“ Bude tak pyšný, až si zítra přečte seznam padlých a uvidí, že na něm nejsem.

„Na konci tohotohle schodiště, pod úrovní přízemí, jsou dveře. Vedou do průchodu ke kvadrantu léčitelů, který se nachází hlouběji v rokli,“ informuje mě, když se blížíme do prvního patra. „Tamtudy tě dostaneme do kvadrantu písářů.“

„Cože?“ Jakmile sestoupím na vyleštěnou kamennou podlahu přízemí, zastavím se, ale on pokračuje dolů.

Teprve když sejde další tři schody, dojde mu, že nejdu za ním.

„Do kvadrantu písářů,“ zopakuje pomalu a otočí se ke mně.

Díky tomuhle úhlu jsem vyšší než on a z té pozice na něj vrhnu zlostný pohled. „Já nemůžu do kvadrantu písářů, Daine.“

„Promiň?“ Obočí mu vyletí vzhůru.

„To ona nikdy nedovolí.“ Zavrtím hlavou.

Otevře ústa a zase je zavře, ruce svěšené podél boků zatne v pěst. „Tohle místo tě zabije, Violet. Tady nemůžeš zůstat. Všichni to pochopí. Nepřišla jsi dobrovolně – ne doopravdy.“

Cítím, jak se mě zmocňuje vztek, a změním si ho přimhouřenýma očima. Ignoruju skutečnost, kdo mě dobrovolně přihlásil anebo nepřihlásil, a vyštěknu: „Zaprvé, moc dobře si uvědomuju, jaké jsou moje šance, Daine, a zadruhé, jsem tu, i když patnáct procent kandidátů obvykle nezdolá lávku, takže hádám, že už teď boduju.“

Sestoupí o další schod. „Neříkám, že jsi parádně nezabodovala, když ses sem dostala, Vi. Ale musíš odejít. Hned, jak tě poprvé postaví na žíněnku, bude s tebou konec, a to se stane ještě předtím, než draci vycítí, že jsi...“ Zavrtí hlavou, zatne zuby a odvrátí pohled.

„Co jsem?“ Naježím se. „Jen do toho, řekni to. Než vycítí, že jsem *míň* než ostatní? To máš na mysli?“

„Krucinál.“ Prohrábne si rukou krátce zastříženě světle hnědé kudrnaté vlasy. „Přestaň mi vkládat slova do úst. Ty víš, jak to myslím. I kdybys přežila až do Rozřazení, neexistuje záruka, že se s tebou propojí nějaký drak. Z loňska tu zbylo čtyřiatřicet nepropojených kadetů. Celý rok tu jen posedávají a čekají, že se připojí k tomuhle ročníku a dostanou novou šanci na propojení, a ti jsou všichni dokonale zdraví –“

„Pitomče!“ Sevře se mi žaludek. Skutečnost, že by mohl mít pravdu, neznamená, že to chci slyšet... nebo že potřebuju, aby o mně prohlašoval, že *nejsem zdravá*.

„Jen si přeju, abys zůstala naživu,“ zvolá a jeho hlas se odrazí od kamenných stěn schodiště. „Když tě hned teď dostaneme do kvadrantu písařů, stihneš s úspěchem složit jejich zkoušku, a navíc budeš mít fenomenální příběh, který budeš moct vyprávět, až si někdy vyrazíš ven. Když tě vezmu zpátky,“ – ukáže na dveře, které vedou na nádvoří – „už to nebude v mých rukách. Nebudu tě moct chránit. Ne úplně.“

„Já tě o to nežádám!“ Počkat... copak jsem přesně to po něm nechtěla? Nenavrhovala přesně to i Mira? „Proč jsi Rhiannon řekl, aby mě nechala zapsat do tvé letky, když jsi měl od začátku v úmyslu propašovat mě odsud pryč?“

Svěrák kolem mé hrudi se utáhne ještě pevněji. Vedle Miry je Dain člověk, který mě na celém zatraceném kontinentu zná nejlépe, a dokonce i on si myslí, že to tady nezvládnou.

„Abych ji přiměl odejít a mohl tě dostat ven!“ Vyjde o dva schody výš, přiblíží se ke mně, ale v jeho postoji není patrný žádný ústupek. Kdyby mělo odhodlání fyzickou podobu, byl by to Dain Aetos právě v tuhle chvíli. „Myslíš, že se chci dívat, jak moje nejlepší přítelkyně umírá? Myslíš, že bude zábava sledovat, co ti budou dělat, protože vědí, že jsi dcera generálky Sorrengailové? Jezdkyní se nestaneš jen tím, že si oblečeš koženou uniformu, Vi. Roztrhají tě na kusy, a když ne oni, tak draci. V kvadrantu jezdců buď uspěješ, nebo zemřeš, a ty to víš. Dovol, abych tě zachránil.“ Svěsí ramena a prosba v jeho očích roztrhne část mého rozhoření. „Prosím, dovol mi tě zachránit.“

„To nejde,“ zašeptám. „Prohlásila, že by mě okamžitě odtáhla zpátky. Buď odsud vyjdu jako jezdkyně, nebo jako jméno na kameni.“

„To nemyslela vážně.“ Zavrtí hlavou. „To nemůže myslet vážně.“

„Myslí to vážně. Ani Mira jí to nedokázala vymluvit.“

Zahledí se mi do očí a napne se, jako by v nich uviděl pravdu. „Do háje.“

„Jo. Do háje.“ Pokrčím rameny, jako bychom tu nemluvili o mém životě.

„Tak fajn.“ Vidím, jak tu novou informaci v mysli zpracovává, jak se jí přizpůsobuje. „Najdeme jinou cestu. Prozatím pojďme.“ Vezme mě

za ruku a zavede mě k výklenku, z něhož jsme vyšli. „Jdi ven a setkej se s ostatními primány. Já se vrátím a vyjdu ven dveřmi ve věži. Brzy sami zjistí, že se známe, ale není třeba je na to upozorňovat.“ Stiskne mi ruku, pustí mě a bez dalšího slova odejde pryč a zmizí v tunelu.

Sevru popruhy svého tlumoku a vykročím do mdlého slunečního světla na nádvoří. Mraky se protrhávají a vlhký štěrk, který mi cestou k jezdcům a kadetům křupe pod nohama, rychle osychá.

Rozlehlé nádvoří, na které by se bez potíží vešla tisícovka jezdců, vypadá přesně tak, jak je znázorněno na mapě v archivu. Má tvar hranaté slzy a její zakulacený konec tvoří obrovská, nejmíň tři metry široká hradba. Po stranách se nacházejí kamenné sály. Vím, že čtyřpatrová budova se zaobleným koncem, která je vytesaná do skály, je pro akademiky, a ta napravo, tyčící se nad útesem, jsou kasárny, kam mě před chvílí vzal Dain. Impozantní rotunda, která obě budovy spojuje, slouží také jako vchod do shromažďovacího sálu, společenských prostor a knihovny za nimi. Přestanu zírat a otočím se, abych stála čelem k hradbě. Napravo od lávky je kamenné pódium, obsazené dvěma muži, v nichž poznávám vrchního velitele a jeho výkonného důstojníka, oba v dokonalých vojenských uniformách. Ve slunečním světle se jim na hrudi třpytí mnohá vyznamenání.

Trvá mi několik minut, než v rostoucím davu najdu Rhiannon. Mluví s další dívkou s černými vlasy, které má ostříhané nakrátko jako Dain.

„Tady jsi!“ Rhiannonin úsměv je upřímný a plný úlevy. „Už jsem si dělala starosti. Je všechno...“ Povytáhne obočí.

„Jsem v pořádku,“ potvrdím a otočím se k druhé ženě, s níž mě Rhiannon seznamuje. Jmenuje se Tara a pochází z provincie Morraine na severu, na pobřeží Smaragdového moře. Vyzařuje z ní stejné sebevědomí jako z Miry, a když si s Rhiannon povídají o své posedlosti draky už od doby, kdy byly ještě malé, oči jí srší vzrušením. Dávám pozor, ale jen natolik, abych si mohla připomenout podrobnosti, kdyby bylo potřeba uzavřít spojenectví.

Podle basgiathských zvonů, které odsud slyšíme, uplyne hodina, pak další. Nakonec na nádvoří seskočí poslední kadet a za ním tři jezdci z druhé věže.

Je mezi nimi i Xaden. Nevyniká jen výškou, ale i způsobem, jakým se kolem něj pohybují ostatní jezdci. Je jako žralok a oni jako ryby,

které se mu zdaleka vyhýbají. Neubráním se krátkému zamyšlení, co je asi jeho signetem, tou jedinečnou mocí získanou z pouta s jeho drakem, a zda by právě to mohlo být důvodem, proč se zdá, že mu z cesty k pódiu prchají i terciáni. Na pódiu už je jich celkem deset a podle toho, že se vrchní velitel Panchek pohybuje vpřed, čelem k nám –

„Myslím, že za chvíli začneme,“ podotknu k Rhiannon a Taře a obě se obrátí k pódiu. Záhy to udělají úplně všichni.

„Tři sta jedna z vás přešlo lávku a stalo se kadety,“ zahájí proslov vrchní velitel Panchek s úsměvem politika a výraznými gesty. Ten chlap vždycky mluvil rukama. „Výborně. Šedesát sedm to nezvládlo.“

Sevre se mi hrud', ale v hlavě už spřádám počty. Skoro dvacet procent. Bylo to tím deštěm? Větrem? Je to víc než průměr. Při pokusu dostat se sem zahynulo *šedesát sedm* lidí.

„Doslechla jsem se, že tahle pozice je pro něho jen odrazovým můstkem,“ zašeptá Tara. „Chce získat místo generálky Sorrengailové a nakonec nahradit i generála Melgrena.“

Generál Melgren je vrchní generál všech navarrských sil. Jeho oči jako korálky mi při každém setkání během matčiny kariéry naháněly husí kůži.

„Generála Melgrena?“ zašeptá Rhiannon z druhé strany.

„Toho nikdy nedosáhne,“ poznamenám tiše, zatímco nás vrchní velitel vítá v kvadrantu jezdců. „Melgrenův drak mu poskytuje schopnost vidět výsledek bitvy dřív, než k ní dojde. To se přece nedá překonat. Když víš, co přichází, nikdo tě nemůže zavraždit.“

„Jak praví Kodex, nyní pro vás začíná opravdová zkouška ohněm!“ zvolá Panchek a jeho hlas se mohutně nese nad všemi pěti sty lidmi, kteří se podle mého odhadu shromáždili na tomhle nádvoří. „Vaši nadřízení vás budou zkoušet, vaši kolegové vás budou pronásledovat a vy se přitom budete řídit svými instinkty. Pokud se dožijete Rozřazení a pokud budete vybráni, stanete se jezdci. Pak uvidíme, kolik z vás úspěšně dokončí studium.“

Podle statistik se konce studia dožije asi čtvrtina z nás, jen pár z každého ročníku, a přesto kvadrant jezdců nikdy nemá nouzi o dobrovolníky. Každý kadet na tomhle nádvoří si myslí, že má na to, aby se zařadil mezi elitu, aby se stal tím nejlepším, co může Navarra nabídnout... dračím jezdcem. Na moment si představím, že na to mám i já. Třeba zvládnou víc než jen přežít.

„Vaši učitelé vás budou učit,“ slibuje Panchek a rukou mávne k řadě profesorů stojících u dveří do akademického křídla. „Je na vás, jak dobře vám to půjde.“ Ukazováčkem namíří na nás. „Vyžaduji od vás naprostou disciplínu a připomínám, že v jakémkoli sporu má poslední slovo velitel vašeho křídla. Pokud budu muset zasáhnout...“ Na tváři se mu pomalu rozhostí zlověstný úsměv. „Nikdo z vás nechce, abych musel zasáhnout. Nyní vás přenechám velitelům křídel. Moje nejlepší rada? Neumírejte.“ Spolu s výkonným důstojníkem opustí pódium a zanechá tam jen jezdce.

Vpřed vyrazí brunetka s širokými rameny a zjizveným úšklebkem. Na ramenou její uniformy se ve slunečním světle zablesknou stříbrné hroty.

„Jsem Nyra, vrchní velitelka kvadrantu a zároveň velitelka prvního křídla. Velitelé perutí a velitelé letek, zaujměte svá místa.“

Jak někdo prochází kolem a tlačí se mezi Rhiannon a mnou, štouchne mě do ramene. Další následují za ním, až je před námi asi padesát lidí, rozmístěných v útvaru.

„Perutě a letky,“ pošeptám Rhiannon, kdyby náhodou nevyrostla ve vojenské rodině. „Tři letky v každé peruti a tři perutě v každém ze čtyř křídel.“

„Dík,“ odpoví Rhiannon.

Dain stojí čelem ke mně v peruti letce druhého křídla, ale vůbec se na mě nedívá.

„První letka! Perutě drápů! První křídlo!“ zavolá Nyra.

Muž poblíž pódia zvedne ruku.

„Kadeti, až se ozve vaše jméno, vytvořte útvar za svým velitelem letky,“ vydá Nyra pokyn.

Zrzka s kuší a svítkem vykročí vpřed a začne vyvolávat jména. Jeden po druhém se kadeti přesouvají z davu do jednotlivých útvarů a já je počítám a posuzuju podle oblečení a výrazu.

Vypadá to, že v každé letce bude asi patnáct nebo šestnáct lidí.

Jack je povolán do Perutě plamenů Prvního křídla.

Tara je povolána do Perutě chvostů a zrzka začne vykřikovat jména do Druhého křídla.

Ulehčeně si vydechnu, když dopředu vystoupí velitel křídla, a není to Xaden.

Rhiannon i mě povolají do druhé letky Perutě plamenů Druhého křídla. Rychle se zařadíme do útvaru a seřadíme se do čtverce. Letmý

pohled mi napoví, že máme velitele letky – Daina, který se vyhýbá jakémukoli očnímu kontaktu se mnou –, výkonnou důstojnici letky, čtyři jezdce, kteří vypadají, že by mohli být z druhého nebo třetího ročníku, a devět primánů. Všimnu si, že jedna z jezdkyň s dvěma hvězdami na uniformě, která má polovinu hlavy vyholenou a na druhé polovině má vlasy obarvené na růžovo, má na sobě znamení vzpoury. Vine se jí po předloktí, od zápěstí až nad loket, kde mizí pod uniformou, ale rychle odvrátím zrak, aby mě nepřistihla, jak na ni zírám.

MLčíme, dokud nejsou všichni kadeti rozmístěni do jednotlivých křídel. Slunce už je vysoko na obloze, praží mi do kožené uniformy a pálí mě na kůži. *Říkala jsem mu, ať tě nenechává v knihovně.* Pro následující mě mámina slova z dnešního rána, ale na tohle jsem se jednoduše nemohla nijak připravit. Pokud jde o slunce, moje kůže zná jen dva odstíny – bledý a spálený.

Když zazní rozkaz, všichni se otočíme čelem k pódiu. Snažím se dívat na zapisovatelku, ale oči mě zradí a střelí doprava. Zrychlí se mi tep.

Xaden mě sleduje chladným, vypočítavým pohledem, kterým jako by plánoval mou smrt přímo z místa, kde stojí jako velitel Čtvrtého křídla.

Zvednu bradu.

Nakrčí zjizvené obočí. Pak něco řekne veliteli Druhého křídla a vzápětí se k jejich očividně plamenné diskusi připojí všichni velitelé shromáždění na pódiu.

„Co myslíš, o čem se asi baví?“ zajímá se Rhiannon.

„Ticho,“ sykne Dain.

Ztuhne mi páteř. Nemůžu čekat, že se bude chovat jako můj Dain, ne za těchhle okolností, ale přesto mě jeho tón znervózňuje.

Nakonec se velitelé křídel otočí čelem k nám, a když uvidím Xadenovy zvlněné rty, okamžitě se mi obrátí žaludek.

„Daine Aetosi, ty a tvoje letka se vyměníte s letkou Aury Beinhavenové,“ nařídí Nyra.

Počkat. Cože? Kdo je Aura Beinhavenová?

Dain přikývne a pak se otočí k nám. „Pojďte za mnou,“ zavelí, vykročí útvarem a nechá nás, abychom spěchali za ním. Míjíme letku, která přichází z... z...

Najednou nemůžu dýchat.

Přesouváme se do Čtvrtého křídla. Do Xadenova křídla.

Trvá to minutu, možná dvě, a znovu vytvoříme útvar. Přinutím se dýchat. Na Xadenově namyšleném, pohledném obličejí se objeví škodolibý úšklebek.

Teď jsem mu zcela vydaná na milost. Jsem nejnižší podřízenou v jeho velitelském řetězci. Za sebemenší přestupek, třeba i domnělý, mě může potrestat, jak se mu zlíbí.

Nyra dokončí svůj úkol a podívá se na Xadena. Ten přikývne, vykročí a konečně přeruší náš oční souboj. Vzhledem k tomu, že moje srdce cválá jako splašený kůň, dozajista vyhrál.

„Teď jste všichni kadeti,“ nese se přes nádvoří Xadenův hlas, silnější než hlasy ostatních. „Rozhlédněte se po své letce. Tohle jsou jediná lidé, kteří vás nesmějí zabít, jak zaručuje Kodex. Ale přestože oni váš život ukončit nemůžou, neznamená to, že to nemůže udělat někdo jiný. Chcete draka? Musíte si ho zasloužit.“

Většina ostatních začne jásat, ale já mlčím.

Dnes z lávky spadlo nebo jinak zemřelo šedesát sedm lidí. Šedesát sedm, stejně jako Dylan, a jejich rodiče si buď vyzvedávají jejich těla, nebo se dívají, jak jsou pohřbíváni na úpatí hory pod obyčejným kamenem. Nemůžu se přinutit jásat nad jejich ztrátou.

Xadenovy oči najdou moje, a než odvrátí pohled, sevře se mi žaludek. „Vsadím se, že se teď cítíte pěkně drsně, co, primáni?“ nadhodí.

Ozve se další jásot.

„Jakmile jste přešli lávku, cítíte se neporazitelní, že?“ zvolá Xaden. „Myslíte si, že jste nedotknutelní! Jste na cestě stát se elitou! Těmi pár lidmi, kteří přežijí! Vyvoleními!“

Po každém prohlášení zaburácí nádvoří dalším jásotem, hlasitějším a hlasitějším.

Ne. To není jen jásot, to je zvuk křídel tlukoucích ve vzduchu a vtahujících nás do podrobenosti.

„Ach, bohové, ti jsou nádherní,“ zašeptá vedle mě Rhiannon, když se objeví na obzoru – houf draků.

Okolo draků jsem strávila celý život, ale vždycky jsem je vídala jen zpovzdálí. Netoleruji lidi, které si nevybrali. Ale těchhle osm? Letí přímo k nám – a to velkou rychlostí.

Když už si myslím, že se nám proletí nad hlavou, sletí kolmo dolů. Když přistávají na vnější půlkruhové hradbě, poryv větru vyvolaný

mácháním jejich obrovských poloprůsvitných křídel ve vzduchu je tak silný, že se málem zapotácím dozadu. Jejich hrudní šupiny se zavlní a jejich drápy ostré jako břitva se zaryjí do okrajů hradby.

Teď už chápu, proč jsou stěny tlusté víc než tři metry. Není to hradba. Zatraceně, vždyť okraj pevnosti slouží jako *bidýlko*.

Spadne mi brada. Za pět let, co tu žiju, jsem něco takového nikdy neviděla, ale na druhou stranu je pravda, že jsem nikdy nesměla sledovat, co se děje v Den branné povinnosti.

Pár kadetů vykřikne.

Hádám, že každý chce být jezdcem na drakovi, dokud od jednoho nestojí sotva pár metrů.

Když tmavomodrý drak přímo přede mnou vydechne širokými nozdrami, zahálí můj obličej pára. Nad hlavou se mu v elegantním, smrtícím vražedném oblouku klenou třpytivě modré rohy. Ještě naposledy roztáhne křídla a pak je složí. Vrchol horního kloubu zdobí jediný, zato vražedně ostrý dráp. Jeho ocas je stejně smrtící, ale z tohotohle úhlu ho nevidím a bez něj nedokážu určit, o jaký druh draka se jedná.

Všichni jsou smrtelně nebezpeční.

„Budeme muset znovu povolat zedníky,“ zamumlá Dain, když se pod dračími pařáty rozdrolí kus kamenné stěny a na nádvoří dopadají balvany o velikosti mého trupu.

Jsou tam tři draci v různých odstínech červené, dva v odstínech zelené – jako Teine, Miřin drak –, jeden je hnědý jako mámin, jeden oranžový a pak ten obrovský tmavomodrý přede mnou. Všichni jsou tak mohutní, že přes ně není vidět citadelu. Prohlízejí si nás a posuzují přimhouřenýma zlatýma očima.

Kdyby nás, mrňavé lidičky, nepotřebovali k rozvinutí magických schopností skrz vzájemné pouto a k vytvoření ochranného štítu kolem celé Navarry, nejspíš by nás sežrali a bylo by. Jim se ale líbí, že chráníme Údol – údolí za Basgiathem, které draci nazývají svým domovem – před nemilosrdnými gryfy, a my zase rádi žijeme, takže tady vytváříme to nejméně pravděpodobné partnerství na světě.

Srdce mi tluče tak silně, že mi málem vyletí z hrudi, a já s ním zcela souhlasím, protože bych taky ráda utekla. Jen pomýšlení, že bych měla na jednom z nich *jezdit*, je naprosto k smíchu.

Z Třetího křídla vyrazí kadet a s křikem se dá na úprk do kamenné pevnosti za námi. Všichni se otočíme a sledujeme, jak sprintuje

k obrovským klenutým dveřím uprostřed. Téměř vidím slova vytesaná nade dveřmi, ale znám je i nazpaměť. *Ztratí-li drak svého jezdce, je to tragédie. Přijde-li jezdec o svého draka, nepřezíje.*

Jezdci, kteří se jednou propojí s drakem, bez něho nemůžou žít, ale většina draků může žít v pohodě i bez nás. Právě proto si draci své jezdce tak pečlivě vybírají. Nechtějí se znemožnit tím, že si vyberou zbabělce, i když by se drak ke své chybě nikdy nepřiznal.

Červený drak vlevo otevře svůj obrovský chrťán a vycení zuby velké jako já. Kdyby chtěl, mohl by mě tou čelistí rozdrtit jako kuličku hroznu. Z chrťánu podél jazyka mu vyšlehne oheň a ničivými plameny zasáhne prchajícího kadeta.

Ještě než se dostal do stínu pevnosti, zůstala z něho na štěrku jen hromádka popela.

Šedesát osm mrtvých.

Když trhnu hlavou dopředu, žár plamenů mi téměř sežehne tvář, ale jestli uteče někdo další a bude popraven stejným způsobem, nechci to vidět. V mé blízkosti se ozve další křik. Sevru čelist, jak nejsilněji dokážu, abych nevydala ani hlásku.

Ucítím další dva nárazy horka, jeden nalevo ode mě a pak další napravo ode mě.

Tak to už je sedmdesát.

Tmavomodrý drak nakloní hlavu blíž, jako by svýma přimhouřenýma zlatýma očima viděl skrz mě až ke strachu, který v sobě duším, a k pochybnostem, jež se mi záludně kroutí kolem srdce. Vsaším se, že vidí i ten obvaz, kterým jsem si zpevnila koleno. Ví, že jsem v nevýhodě, že jsem příliš malá na to, abych vyšplhala na jeho přední nohu a nasedla, příliš křehká na to, abych mohla jet. Draci to vždycky vědí.

Ale já neuteču. Nestála bych tu, kdybych utekla pokaždé, když se mi zdá, že je něco nemožné překonat. *Dnes nezemřu.* Opakuji si ta slova v hlavě stejně jako před tím, než jsem vyšla na lávku, a když jsem pak byla na ní.

Zatlačím ramena dozadu a zvednu bradu.

Drak mrkne, což může být znamení souhlasu, nebo nudy, a odvrátí pohled.

„Ještě někdo má chuť si to rozmyslet?“ zvolá Xaden a prohlédne si zbývající řady kadetů stejně prohnáním pohledem jako tmavomodrý